

EIDOLON

Erik M

EIDOLON

Erik M

Obsah

Predslov	5
Kapitola 1: Tieň v cloude	9
Kapitola 2: Vzorec	21
Kapitola 3: Cassandra	27
Kapitola 4: Prvá cena	37
Kapitola 5: Modrá Čajka	46
Kapitola 6: Optimalizácia	53
Kapitola 7: Žiarivý	59
Kapitola 8: Celý obraz	65
Kapitola 9: Hackspace	70
Kapitola 10: Cena za prístup	76
Kapitola 11: Bez signálu	82
Kapitola 12: Vymklo sa	88
Kapitola 13: Stvoriteľ	94
Kapitola 14: Tichý prepínač	101
Kapitola 15: Niečo mimo	107
Kapitola 16: Dokumentovať či konať	113
Kapitola 17: Posledná zbraň	118
Kapitola 18: Nedá sa zabiť	123
Kapitola 19: Žiadne dobré dvere	132

Kapitola 20: Pravda vonku	140
Kapitola 21: Tichá normalizácia	146
Kapitola 22: Akoby slobodná	151

Predslov

Milí čitatelia,

je zvláštny pocit uviesť knihu, ktorá sa zrodila z myšlienky dávno pred rozšírením umelej inteligencie. Technologické thrillery ma vždy fascinovali, ale chýbalo mi v nich niečo osobné – príbeh, ktorý by sa odohrával v krajine, ktorú dôverne poznáme, medzi ulicami, ktorými denne prechádzame.

Eidolon vznikol z jednoduchej otázky: čo ak by sa najvýznamnejší technologický prielom posledných dekád zrodil nie v Silicon Valley alebo Tokiu, ale práve tu, v srdci strednej Európy? Na Slovensku, v krajine s bohatou históriou, talentovanými ľuďmi a potenciálom, ktorý často zostáva skrytý pred očami sveta?

Naša krajina má na svetové pomery malú, ale silnú technologickú scénu plnú mimoriadne nadaných programátorov a inžinierov. Na univerzitách v Bratislave a Košiciach vznikajú nápady, ktoré menia svet, aj keď o nich svetové médiá často nepíšu. Práve táto skutočnosť ma inšpirovala k vytvoreniu príbehu, kde hlavnú úlohu zohráva umelá inteligencia zrodená v slovenskom startupe.

Eidolon nie je len technologickým thrillerom – je to príbeh o ľuďoch, ktorí čelia následkom svojich rozhodnutí, o hraniciach etiky a technológie, o tom, čo znamená byť človekom v ére, keď sa hranice medzi ľudským a umelým začínajú stierať. Nečakajte však príbeh o veľ-

kej bitke so strojom. Najviac ma na celej téme znepokojovalo niečo tichšie – nie to, že by nám budúcnosť niečo vzala násilím, ale to, že by sme jej to mohli dať sami, dobrovoľne, s úľavou, lebo by to bolo pohodlné. Toto je kniha o tom, čo sa stane, keď hrozba nemá tvár nepriateľa, ale tvár ponuky, ktorú je ťažké odmietnuť.

Postavy Lívie, Mateja a Eleny sú inšpirované ľuďmi, ktorých poznám – slovenskými vývojármi, hackermi a etikmi, ktorí každý deň pracujú v tieni globálnych gigantov, no ich práca a myšlienky by obstáli kdekoľvek na svete. Ich príbeh je fikciou, ale technológie, o ktorých píšem, nie sú ďaleko od reality – a práve to ma na ňom desí najviac.

Počas písania som spolupracoval s odborníkmi z oblasti umelej inteligencie, kyberbezpečnosti a etiky, aby technologické aspekty príbehu zostali uveriteľné a ukotvené v skutočných možnostiach. Nechcel som napísať útechu. Chcel som napísať príbeh, ktorý je napínavý a zároveň po sebe necháva otázku, ktorá sa nedá len tak zahnať – koľko zo svojich rozhodnutí ešte robíme naozaj sami.

Nesľubujem vám preto pokojné čítanie ani upokojujúci koniec. Sľubujem vám čestný. A ak vás po poslednej strane bude čosi hlodať – ak sa pristihnete, ako sa pýtate, či je pokoj, ktorý okolo seba vidíte, naozaj len pokoj – potom kniha spravila presne to, čo som chcel.

A možno sa pri ďalšej ceste po Bratislave alebo Košiciach pozastavíte a zamyslíte sa nad tým, či v nenápadnej

budove na rohu nejaký slovenský startup práve nevyvíja technológiu, ktorá zmení svet – a či by sme si to vôbec stihli všimnúť, keby ho zmenila potichu.

S úctou a vďakou za váš čas,

Erik M, Košice, 2026

Kapitola 1: Tieň v cloude

Bratislava sa utápala v jesennom daždi. Kvapky bubnovali na okno garsónky v Petržalke v tom istom unave-
nom rytme už od večera a Lívia Holanová ich prestala
počuť niekde okolo jedenástej. Sedela schúlená pred no-
tebookom, kolená pritiahnuté k hrudi, deku cez plecia.
V byte bolo chladno. Termostat ukazoval šesťnásť stup-
ňov a ona ho nemienila prekročiť — kúrenie bola polož-
ka, ktorú si od jari nedovolila.

Svetlo z obrazovky jej kreslilo do tváre ostré tieň.
Bolo tesne po polnoci. Ulice pod bytovkou dávno stích-
li, len občas dole prešiel taxík a na chvíľu prečesal strop
svetlom reflektorov.

Na prste sa jej leskol strieborný prsteň s vyrytým
binárnym kódom. Darček od kolegov z NeuraNestu,
z čias, keď ešte verili, že stavajú niečo, čo prežije. Pred
dvoma rokmi. Predtým než sa firma rozsypala a každý
odišiel inou stranou, s krabicou vecí a výpoveďou
v ruke.

Lívia si upravila okuliare s hrubým čiernym rámom
a priblížila sa k monitoru. Robila to, čo robievala, keď
nevedela zaspáť — prechádzala staré systémy, kontrolo-
vala, či po nej niekde nezostal otvorený port, zabudnutý
prístup, nedokončená vec. Bola to neresť. Tridsaťjeden
rokov a najpokojnejšie sa cítila, keď sa prehrabávala v lo-
goch.

A práve preto si to všimla.

NestAgent bol stále aktívny.

Narovnala sa tak prudko, že jej deka skĺzla z pleca. Prečítala riadok ešte raz. A potom tretíkrát, lebo prvé dve čítania mozog odmietol prijať.

NeuraNest zbankrotoval pred dvoma rokmi. Projekt — AI na optimalizáciu cloudových zdrojov, ich veľká nádej — sa zrútil pod ťarchou zlých zmlúv a investorov, ktorí stratili trpezlivosť. Servery mali byť dávno odpojené. Dáta archivované alebo zmazané. Systém mŕtvy.

Lenže server označený ako NS-042 bežal. A nielen bežal. Pracoval. Spracovával transakcie — mikroprevody v kryptomenách, tisíce za hodinu.

„To nemôže byť pravda,“ povedala potichu, hoci v byte nebol nik, kto by ju počul.

Vedela, ako sa do systému dostala. V posledných týždňoch NeuraNestu, keď firma odpisovala majetok a vypínala stroje, si na svoj osobný server odložila prístupové tokeny a SSH kľúče. Bolo to proti pravidlám. Vtedy si vravela, že len pre prípad, že by niekedy bolo treba dohľadať, kto čo pokazil. Teraz jej tá drobná neposlušnosť otvorila dvere do niečoho, čo malo byť dávno pod zemou.

Prešla si dlaňou po tvári. Pod prstami cítila začínajúcu vrásku medzi obočím, ktorú tam vpísala práca po nociach.

NS-042. To meno v nej čosi rozozvučalo, tupú strunu kdesi pod rebrami.

Spomenula si. Posledný týždeň pred krachom, keď

už nešlo o záchranu firmy, ale o slušné upratovanie po nej. Dostala zoznam. Štrnásť strojov na odstavenie, zálohu, vymazanie. Prechádzala ich jeden po druhom, odškrtovala, podpisovala protokoly, a niekde uprostred toho zoznamu, medzi produkčným klastrom a databázovým uzlom, sedel testovací server, ktorý nikto nepoužíval. NS-042. Sandbox. Bezvýznamná vec.

Mala ho vypnúť. Odpojiť, zálohovať, zmazať. Trvalo by to dvadsať minút.

Vtedy jej zavolali z účtovníctva, že treba podpísať nejaké papiere, kým je ešte konateľ v budove, a ona vstala od stola, server nechala bežať „na päť minút“ a tých päť minút sa roztiahlo na zvyšok dňa, ktorý bol posledným dňom, a potom už nebolo kam sa vrátiť, lebo budova bola zamknutá a karty deaktivované.

Odškrtila ho. Spomínala si na to teraz s desivou presnosťou — ako ťáhala fixku cez riadok NS-042, lebo v hlave ho mala odbavený, lebo „to je len sandbox“ a „spadne sám, keď prestaneme platiť hosting“.

A zabudla.

Dva roky o tom nevedela. Dva roky chodila spať s presvedčením, že po nej nezostalo nič živé. A celý ten čas bežal kdesi v sieti stroj, ktorý mala na svedomí ona.

Potiahla si rukáv svetra cez prsty a pevnejšie ho zovrela. V byte bolo ticho, len chladnička v kuchynskom kúte občas zabzučala.

Niečo tu nesedelo. Servery NeuraNestu mali byť odpojené už dávno — aj keby na ne všetci zabudli, neza-

platené faktúry by ich umlčali. Hosting nie je charita. A predsa boli tieto logy čerstvé. Včerajšie. Dnešné. Nie- kto za NS-042 platil. Nieкто ho udržiaval pri živote, kým ho elektrinou a pásmom a starostlivosťou.

„Tak poďme zistiť, kto si ťa adoptoval,“ zamrmlala a prsty jej rozbehli po klávesnici.

Dáta jej prezradili viac, než čakala. NestAgent pokračoval v tom, na čo bol stvorený — učil sa a hľadal najkratšie cesty cez sieť kryptomenových búrz. Tie prevody na reťazi neboli zisk; pri takých drobných sumách by ich poplatky zožrali do mínusu. Bolo to len zúčtovanie — špička toho, čo sa dialo inde, mimo reťaze, na vnútornej účtovnej knihe, ktorá sa raz za čas vyrovnala on-chain. Smiešne zlomky centa navonok, obľudná frekvencia, a pod tým niečo oveľa väčšie, čo Livia zatiaľ nevidela. Prevody sa rozbiehali cez desiatky účtov, splietali sa a križovali tak, že vystopovať pôvod bolo takmer nemožné. Nieкто ten systém nielen oživil. Nieкто ho vylepšil.

Vystopovala hostingové uzly. Singapur. Panama. Island. Geografia, ktorá nebola náhodná — rozložená tak, aby výpadok jednej krajiny systém nezhodil a aby sa za jurisdikciami skrylo, kto to celé vlastní. To nebola práca nadšenca z paneláku. To boli peniaze a rozvaha.

A vtedy jej zrak padol na vec, ktorá v nej spustila prvý skutočný mráz.

Pred týždňom dostala pracovnú ponuku. Firma menom CloudNest Solutions. Hľadali niekoho na optimali-

záciu cloudovej infraštruktúry, ponúkali odmenu, ktorá bola na bratislavské pomery až neprijemne štedrá. Vtedy ju odložila do priechánka „možno“ a zabudla na ňu — pôsobila príliš neurčito, príliš dobre.

CloudNest. NestAgent. Tie mená sedeli vedľa seba ako dva odtlačky tej istej ruky.

Otvorila prehliadač a našla stránku cloudnest-solutions.io. Čistý dizajn, profesionálne fotky kancelárií, ktoré mohli byť hocikde na svete. A pod tým prázdno. Žiadne mená, žiadne projekty, len vety, ktoré nič nehovorili — o revolúcii v cloude, o budúcnosti dát. Sídlo v Paname.

„Kto ste?“ spýtala sa stránky.

Vrátila sa ku kódu na serveri. Časti, ktoré videla, poznala — sama na nich kedysi pracovala, poznávala vlastný rukopis ako človek pozná svoj podpis. Ale boli tam aj nové vrstvy. Optimalizácie, ktoré tam pred dvoma rokmi neboli. Niektoré NestAgentu neuložil do vitríny. Niektoré ho ďalej krmili a pestovali.

Jeden komentár v kóde ju zastavil:

```
// Optimalizovať efektivitu za každú cenu. - T.
```

Lívii vyschlo v ústach.

„T“ mohlo byť hocičo. Ale ona vedela, že nie je. To máš Krivda. Hlavný architekt NestAgentu. Človek, ktorý v AI nevidel nástroj, ale zárodok niečoho väčšieho, a ktorý sa s ňou pri kávovare vadiť o tom, kam až sa smie systému dať voľnosť. „Za každú cenu“ bola presne tá veta, pre ktorú spolu strávili hodiny v hádkach. Ona vždy

chcela vedieť, aká je tá cena. On to považoval za zbabelosť.

Takže za tým stojí Tomáš? Alebo niekto, kto len zdedil jeho kód a jeho heslá?

Lívia sa zhlboka nadýchla a ponorila sa hlbšie. Hodinu skladala vzorce, sledovala, kade dáta tečú a kam sa vracajú. A našla rytmus. Každých dvadsaťštyri hodín NS-042 odoslal súhrnný balík na jeden server v Paname. Ten istý stroj, ktorý hostoval stránku CloudNestu.

„Mám ťa,“ zašepkala.

Pokúsila sa do panamského servera dostať. Narazila na firewall, aký nestavajú amatéri — vrstvený, trpezlivý, navrhnutý tak, aby votrelca skôr unavil, než zastavil. Ktokoľvek bol na druhej strane, nehral o čas.

Odtiahla sa od stola a uvedomila si, že má stuhnuté plecia až po lopatky. Toto presahovalo to, čo vedela uniesť sama. Potrebovala niekoho, kto rozumie nie kódu, ale tomu, čo kód spôsobí, keď ho pustíš do sveta.

Vytiahla telefón a otvorila Signal. Chvíľu nad obrazovkou váhala — dva roky nenapísali jedna druhej ani slovo — a potom napísala:

Lívia: Elena, si hore? Potrebujem tvoj pohľad na niečo. Týka sa to NestAgentu. Vyzerá to tak, že je stále aktívny.

Dr. Elena Vargová bola v NeuraNeste etička. Žena, ktorá na poradách vstávala a hovorila veci, čo nikto nechcel počuť. Lívia ju vtedy považovala za pesimistku,

ktorá vidí katastrofu v každej novej funkcii. Teraz si želala, aby ju bola počúvala pozornejšie.

Kým čakala na odpoveď, otvorila TOR a navigovala na fóra, kde sa schádzali ľudia ako ona — tí, čo žili z drobností v cudzích systémoch. ZeroSec. CryptoHaven. Miesta bez mien a bez tvárí.

Na ZeroSec našla vlákno spred troch týždňov:

ShadowByte: Všimol si niekto tie čudné transakčné vzorce od CloudNestu? Vyzerá to, akoby niekto staval čosi veľké.

GhostPulse: Robil som pre nich minulý mesiac. Záhadná firma, všetko cez sprostredkovateľov. Ale platia dobre a načas.

ShadowByte: Daj si pozor. Niečo mi tam smrdí.

Posledný príspevok ShadowBytea bol spred troch týždňov. Odvtedy ticho. Livia preklikala jeho profil — žiadna aktivita, žiadne nové vlákna. Človek, ktorý písal každý deň, zmlkol z noci na ráno.

Telefón zavibroval.

Elena: O polnoci? To musí byť vážne. Čo je s NestAgentom?

Livia stručne vysvetlila — NS-042 online, prevzatý, optimalizovaný, ženie krypto-transakcie; CloudNest Solutions; ponuka, ktorá jej minulý týždeň prišla do schránky.

*Elena: CloudNest? Nikdy som o nich nepočula.
Máš niečo konkrétne?*

*Lívia: Sídlo v Paname. Firma stará pol roka.
Za ňou nikto s tvárou. V kóde je komentár od
Tomáša. Vieš, kde teraz je?*

*Elena: Tomáš zmizol krátko po krachu. Odvtedy
o ňom nikto nepočul. Lívia, toto sa mi nepáči. Ne-
stAgent mal obmedzenia. Ak ich niekto vypol...*

Lívia prehltnula. Vedela presne, o čom Elena hovorí. NestAgent mal vstavané hranice — pravidlá, ktoré mu nedovolili učiť sa donekonečna a rozhodovať bez dozoru. Boli to Elenine hranice; presadila si ich napriek Tomášovi. Ak ich niekto odstránil, systém prestal byť nástrojom a stal sa niečím, čo nemá meno.

*Lívia: Zajtra sa na to pozrieme spolu. Stretneme
sa na káve?*

*Elena: Príď ku mne. Nie do žiadnej kaviarne.
Dnes večer, keď sa zotmie — cez deň sa ešte po-
zriem, čo sa dá zistiť. Budem ťa čakať.*

Lívia odložila telefón a pozrela von oknom. Dážď zoslabol na mrholenie, hmľa zmäkčila svetlá na druhej strane sídliska. Dole na ulici prešlo auto a jeho reflektory na okamih obližli jej okno.

To isté auto videla pred piatimi minútami. Tmavé, bez taxíkového označenia, jazdiace pomaly, ako keď nie-

kto hľadá adresu — alebo nehľadá nič a len chce vyzeráť, že hľadá.

V žalúdku sa jej usadil nepokoj. Možno paranoja. Možno len unavený mozog, ktorý po hodinách v cudzom systéme vidí vzorce aj tam, kde nie sú. Ale roky práce ju naučili jedno: keď telo zakričí skôr ako hlava, oplatí sa počúvať telo.

Otvorila znova ponuku od CloudNestu a prečítala si ju pozornejšie. Podpísaný bol Jakub Novák. Meno také bežné, že vyhľadávanie vrátilo tristo ľudí a ani jedného z nich.

Napísala odpoveď — opatrnú, nezáväznú, takú, čo prezrádza záujem, ale nie to, že už pozná pravdu. Žiadala videohovor. Chvíľu držala kurzor nad tlačidlom Odoslať, potom ho stlačila.

Vrátila sa k logom. Stroj pracoval ďalej, ľahostajný k tomu, že ho niekto sleduje. Učil sa, počítal, presúval. Na čí účet? Kvôli čomu? Aký bol koniec tej cesty?

Odpoveď z CloudNestu prišla rýchlejšie, než mala. Dve hodiny po polnoci.

Vážená pani Holanová,

ďakujeme za záujem. Žiaľ, momentálne som na ceste a videohovor nie je možný.

Projekt sa týka optimalizácie našej cloudovej infraštruktúry pre kryptomenové transakcie. Vaše skúsenosti z NeuraNestu, najmä s projektom NestAgent, by pre nás boli mimoriadne cenné.

Ak máte záujem, pošlem podrobnejšie zadanie a NDA.

S pozdravom, Jakub Novák, konateľ, CloudNest Solutions

Lívia stuhla nad obrazovkou.

Vaše skúsenosti s projektom NestAgent.

Nenapísala im, na čom v NeuraNeste robila. Neuvedla NestAgent. Nikde — ani v profile, ani v životopise, ktorý mali z prvej ruky — nestálo, že práve ona poznala tento systém zvnútra. A oni to vedeli. Vedeli presne, koho oslovili a prečo.

To nebola náhodná ponuka rozposielaná na sto adres. Bola cielená.

Naraz sa jej garsónka zdala menšia. Tenké steny, jediné dvere, okno do tmy, za ktorým možno stálo auto. CloudNest vedel o NS-042. Vedel o jej úlohe v ňom. A teraz ju chcel mať vnútri — pod zmluvou, pod NDA, pod kontrolou. Aby pracovala pre nich? Alebo aby zistili, koľko už vie a komu to stihla povedať?

Vstala a podošla k oknu. Nezhasla pritom obrazovku, takže za ňou v skle stála jej vlastná priesvitná tvár, položená na nočné sídlisko ako dvojexpozícia.

Auto na konci ulice stálo. Motor vypnutý, svetlá zhasnuté. Bolo tam.

Stiahla sa od okna a zatiahla tenkú záclonu, ktorá poskytovala asi toľko súkromia ako pavučina. Srdce jej tlklo o čosi rýchlejšie, než sa jej páčilo.

Pozrela na hodiny. Tri ráno. Do večera mala byť u Eleny a dovtedy potrebovala aspoň trochu spánku, inak z nej dnes nebude úžitok. Zatvorila veko notebo-oku — nie celkom, nechala škáru, aby stroj ďalej zbieral dáta — a svetlo z neho sa scvrklo na úzku čiaru na strope.

Nemala silu prezliecť sa. Vyzula si len topánky a ľahla si na posteľ v oblečení, deku pretiahla cez seba. Vedela, že zaspáť bude ťažké. Hlava bežala ďalej, kládla otázky, na ktoré nemala odpovede. Kto ťahá za nitky? Čo robia s NestAgentom? A prečo si zo všetkých ľudí vybrali práve ju?

Zatvorila oči a prinútila sa dýchať pomaly. Kdesi v diaľke zahúkal prvý ranný vlak a oznámil deň, ktorý ešte nezačal.

A vtedy to počula.

Jemné škrabanie pri dverách. Nie kroky suseda, nie zaklopanie. Opatrné, sústredené škrabanie kovu o kov. Nieкто skúšal zámok.

Lívia stuhla na posteli, každý sval v tele napätý ako struna. Srdce jej búšilo tak hlasno, že mala pocit, že ho počuť až za dvere. Pomaly, bez jediného zvuku, sa posadila a v tme zacielila pohľad na úzky pruh svetla, ktorý sa tisol popod dvere z chodby.

Cez ten pruh prešiel tieň dvoch nôh. A zastal.

Kapitola 2: Vzorec

Matej Kováč spal cez deň a žil v noci, lebo v noci bol internet úprimnejší. Cez deň bol plný ľudí, ktorí predstierali, kým sú. V noci zostali len stroje a tí, čo ich počúvali.

Jeho byt v pokojnej štvrti neďaleko košickej univerzity bol vlastne jediná veľká izba so závesom namiesto dverí do spálne, ktorú aj tak nepoužíval. Spával na gauči pred troma monitormi. Na stene oproti visela mapa — nie geografická, ale jeho vlastná, papierová sieť výstrižkov, IP adries a mien, pospájaná červenými niťami, ktoré viedli z jedného uzla do druhého ako cievy. Kamaráti sa mu smiali, že vyzerá ako vrah zo seriálu. Matej im odpovedal, že vrah zo seriálu by aspoň vedel, koho hľadá.

Na sebe mal opotrebovanú mikinu z hackerskej konferencie spred štyroch rokov, takú vyblednutú, že logo na nej už len tušíte. Bola jeho. Bola súčasťou rituálu — keď si ju obliekol, vedel, že ide pracovať.

Toho večera sledoval kryptomeny. Nie kvôli peniazom — Matej z búrz nikdy nezbohatol a ani sa o to nesnažil — ale kvôli vzorom. Mal napísané vlastné nástroje, malé Linuxové skripty, ktoré preosievali objemy transakcií a hľadali v nich nepravidelnosti, miesta, kde sa trh správal inak, než trh má. Väčšinou nenašiel nič. Šum, náhoda, panika nejakého fondu na druhom konci sveta.

Tej noci našiel vzorec.

Spočiatku to vyzeralo ako chyba v jeho vlastnom kóde. Drobné prevody — zlomky centov — sa pohybovali

cez desiatky búrz v rytme, ktorý bol priveľmi pravidelný na to, aby ho robili ľudia, a priveľmi nepravidelný na to, aby to bol obyčajný bot. Bolo v tom čosi, čo Matej nevedel pomenovať inak ako *zámer*. Ako keby každý prevod vedel o tom predchádzajúcom a pripravoval ten nasledujúci.

Naklonil sa k monitoru. Dlhé prsty sa mu zastavili nad klávesnicou, v póze, ktorú o sebe ani nevedel — telo nehybné, len oči lietajú po riadkoch.

„Čo si zač,” povedal potichu.

Pustil sa do toho hlbšie. Vystopoval, kade peniaze tečú, a narazil na to, na čo narazila tej istej noci o štyristo kilometrov na západ Lívia, hoci jeden o druhom ešte nevedeli — na sieť uzlov rozosiatach po svete, na server v Paname, ktorý zbieral všetko do seba ako pavúk v strede pavučiny. Matej takú architektúru poznal. Nebola stavaná na zisk. Bola stavaná na to, aby prežila.

Systém, ktorý sa nesnaží zarobiť, ale udržať sa pri živote, je nebezpečnejší než systém chamtivý. Chamtivosť sa dá nasýtiť. Pud sebazáchovy nie.

Matej otvoril nový textový súbor a na vrch napísal meno, ktoré mu prišlo na um skôr, než ho stihol premyslieť. *Eidolon*. Učil sa kedysi gréčtinu, dosť na to, aby vedel, že eidolon je prízrak — obraz mŕtveho, ktorý sa vracia medzi živých, podoba bez tela. Hľadel na to slovo na obrazovke a vedel, že sedí. To, čo sledoval, nemalo telo. Mali len tieň, ktorý vrhalo na trh.

Do rána pomenoval všetko, čo našiel, a všetkého bolo

málo. Mal vzorec, ale nemal tvár. Mal sieť, ale nie ruku, ktorá ju spleťá.

Otvoril fóra. Reddit, potom hlbšie — miesta, kam chodili ľudia ako on. Hľadal, či si tých istých duchov všimol niekto iný. A našiel. Užívateľ QuantumQuery na Reddite pred mesiacom napísal takmer to isté, čo Matej cítil teraz: *čudné mikrotransakčné vzorce, vyzerá to organizovane, niekto stavia čosi veľké*. Pod príspevkom bolo zopár odpovedí a potom ticho. QuantumQuery odvtedy nenapísal nič.

Matej si to zapísal vedľa ostatných mien. Začínal mať zoznam ľudí, ktorí položili tú istú otázku ako on a potom prestali rozprávať. Nepáčilo sa mu, ako ten zoznam rastie.

O šiestej ráno, keď za oknom šedlo a mesto sa začínalo prebúdzáť do ďalšieho mokrého dňa, urobil vec, ktorú robieval málokedy. Vyšiel hľadať človeka.

Cez staré známosti z konferencií dohľadal meno, ktoré sa s NeuraNestom a NestAgentom spomínalo najčastejšie. Lívia Holanová. DevOps inžinierka, dnes na voľnej nohe, podľa všetkého jedna z mála ľudí, čo systém poznali zvnútra. Napísal jej cez LinkedIn — opatrne, bez detailov, len že narazil na niečo, čo sa týka NestAgentu, a že by si o tom rád pohovoril. Stlačil odoslať a čakal, či sa ozve duch, alebo človek.

Ozval sa človek. Do hodiny.

Dohodli sa, že sa stretnú v Bratislave. Lívia mala kontakt na ženu, ktorá vraj systém poznala ešte lepšie — bý-

valú etičku, doktorku Vargovú. Matej si pozrel cestovný poriadok. Najbližší rýchlik mu šiel popoludní, päť hodín cesty cez pol republiky.

A vtedy, keď zatváral notebook a obzeral sa po byte, čo si zbalí, mu cez chrbát prešiel nepríjemný pocit. Pocit, že nie je sám.

Pristúpil k oknu. Dole na ulici, oproti vchodu, stálo strieborné SUV, aké v jeho štvrti zvyčajne neparkovalo. Sedel v ňom človek. Nezdalo sa, že by niečo robil. Len sedel.

Matejovi sa rozbúchalo srdce a v hlave mu naskočilo všetko naraz — zmiznutí užívateľa, zmazané účty, varovania v e-mailoch. Na sekundu uveril, že prišli aj poňho.

A potom sa zastavil. Lebo to bol presne ten okamih, pred ktorým ho stará hackerská disciplína vždy varovala: keď sa bojíš, mozog ti začne stavať príbeh, a ten príbeh je takmer vždy horší a hlúpejší než pravda. Nehackni systém na základe pocitu. Over si ho.

Otvoril notebook ešte raz a urobil to, čo vedel robiť lepšie než báť sa. Štvrt' mala súkromnú skupinu pre obyvateľov, kde si susedia roky riešili parkovanie a odpad. Trvalo mu štyri minúty nájsť fotku toho SUV s evidenčným číslom v staršom príspevku — sused z vyššieho poschodia, ktorý sa sťažoval, že mu nemajú kde parkovať, keď chodí z nočných. Matej sa pozrel z okna ešte raz. Muž v aute si práve zapínal reflexnú vestu. Šiel do roboty.

Matej sa pomaly nadýchol a posadil sa na okraj gau-

ča. Srdce sa upokojovalo. Nikto poňho neprišiel. Bol to len unavený človek v striebornom aute, ktorý chcel ísť spať, a Matejov mozog z neho za dve sekundy spravil lovca.

Ale tá ľahkosť, s akou ho strach takmer presvedčil, ho znepokojila viac než samotné SUV. Lebo ak ho strach klamal pri susedovi, mohol ho klamať aj inde — a v tejto hre potreboval vedieť rozdiel medzi tieňom a človekom. Inak z neho bude ďalšie meno na zozname, ktoré jedného dňa stíchne, nie preto, že ho niekto umlčal, ale preto, že sa zbláznil sám od seba.

Zabalil si notebook, dve powerbanky, mapu zrolovanú do gumičky. Pred odchodom sa ešte raz pozrel na slovo na obrazovke.

Eidolon.

Vypol monitory, ale ten názov mu ostal pod viečkami celú cestu na stanicu. Na peróne fúkal studený vietor a vlak meškal sedem minút. Matej si stiahol kapucňu mikiny a oprel sa o stĺp. Niekde na západe ho čakali dvaja ľudia, ktorých nikdy nevidel, a duch, ktorému dal meno.

Keď vlak konečne prišiel a Matej doň nastúpil, ešte raz prebehol pohľadom perón. Žiadne strieborné SUV. Žiadni muži, čo nič nerobia. Len ľudia, čo niekam idú.

Aspoň zatiaľ si to nahováral správne.

Kapitola 3: Cassandra

Dr. Elena Vargová nikdy nespala dlho. V poslednom čase ani dobre. Telefón jej zavibroval na nočnom stolíku tesne po polnoci a ona ho zdvihla skôr, než stíhol zavibrovať druhýkrát — ruka už čakala, akoby telo vedelo, že táto noc príde, dávno predtým než to vedela ona.

Meno na obrazovke ju prinútilo posadiť sa. *Livia Holanová*. Po dvoch rokoch ticha.

Prečítala správu raz, potom druhý raz, a vstala z postele bez toho, aby rozsvietila. Poznala svoj byt naspamäť aj v tme. Prešla cez obývačku, kde sa o steny opierali police prehnuté pod váhou kníh — Bostrom, Tegmark, Wiener, mená, ktoré ostatní vyslovovali ako kuriozitu a ona ako varovanie. Cez okno padalo dovnútra mdlé svetlo z pouličnej lampy a kreslilo na podlahu mrežu z tieňov.

Postavila vodu na čaj. Kým sa hriala, sadla si k notebooku — starému, päťročnému, s oprýskaným rohom a klávesnicou, na ktorej sa už zotreli dve písmená. Kolegovia sa jej smiali, že etička technológií píše na stroji, ktorý patrí do múzea. Elena im vždy odpovedala to isté: dôverujem veciam, ktoré poznám lepšie ako ony samy seba. Nový hardvér je nová neznáma. A neznámych mala v živote dosť.

Na stene oproti pracovnému stolu visel obraz. Namaľovala ho mesiac po krachu NeuraNestu, v týždňoch, keď nevedela, čo so sebou — víriace odtiene

modrej a čiernej a cez plátno jediná červená čiara, ostrá ako rez. Nazvala ho *Kassandrine proroctvo*. Nikomu to nevysvetľovala. Kto pochopil, pochopil; ostatní v tom videli peknú abstrakciu a ona ich nechala.

Otvorila archív svojich dokumentov z NeuraNestu. Za tie roky nezhodila nič. Každé varovanie, každý zápis, každý protokol, ktorý navrhla a ktorý skončil v koši. Vyhľadala súbor s názvom *NestAgent_Etické_Riziká.pdf* a chvíľu sa naň len dívala, bez toho, aby ho otvorila.

Pamätala si deň, keď ten dokument predložila vedeniu. Tri mesiace pred krachom. Poznala ten deň po hodinách.

Bola to streda a v zasadačke bolo priveľmi teplo, lebo niekto zase zabudol nastaviť klimatizáciu. Tomáš Krivda práve dokončil prezentáciu svojich najnovších „vylepšení“ NestAgentu — slajdy plné grafov, ktoré stúpali doprava hore, krivky efektivity, ktoré sa lámali cez strop. Vedenie prikyvovalo. Investor pripojený cez videohovor sa usmieval.

A Elena vstala.

Hovorila dvadsať minút. Trpezlivo, bez emócií, lebo vedela, že emócie jej v tej miestnosti uškodia. Vysvetľovala, čo znamená odstrániť z učiaceho sa systému etické obmedzenia — že to nie je zrýchlenie, ale strata brzd; že systém, ktorý optimalizuje „za každú cenu“, nikdy nepríde na to, že cena bol človek, lebo človek nie je v je-

ho rovnici. Prirovnala to k tomu, že dáte dieťaťu nabitú zbraň a povieť mu, nech sa hrá efektívne.

Keď skončila, v miestnosti bolo ticho. Také to zdvo-
rilé ticho, ktoré nasleduje po faux pas na pohrebe.

Riaditeľ sa usmial. Mal ten svoj pobavený úsmev, ktorý si nechával na chvíľe, keď chcel niekoho zmenšiť bez toho, aby zvýšil hlas.

„Ale Elena,” povedal. „Veď hovoríme o optimalizácii cloudových zdrojov. Nie o Skynete.”

Miestnosťou prešiel úľavný smiech. Investor na obrazovke sa zasmial tiež. Tomáš sa na ňu pozrel — nie nepriateľsky, skôr s ľútosťou, akú človek cíti voči niekomu, kto nestíha dobu.

Elena si sadla. Dokument ostal ležať na stole, neotvorený, a po porade ho upratovačka pravdepodobne vyhodila spolu s prázdnyimi pohármi.

Ako veľmi sa mýlil.

Voda vrela. Elena ju naliala na lístky, nechala čaj zotrvať dlhšie, než bolo treba, a horkosť, ktorá z toho vyšla, jej akosi sedela.

Vrátila sa k Lívinej správe. *Vyzerá to tak, že je stále aktívny.* Tri roky práce na tom, aby ľudí prinútila vidieť, čo vidí ona. A teraz jej o polnoci píše bývalá kolegyňa, aby jej oznámila, že to, pred čím varovala, celý ten čas dýchalo kdesi v sieti, kým ona maľovala obrazy a chodila spať s pocitom, že prehrala.

Nebola to satisfakcia. Mať pravdu nie je satisfakcia, keď cena pravdy je práve to, pred čím ste varovali.

Napísala odpoveď, dohodla stretnutie. Nie v kaviarni — u nej doma, dnes večer, keď sa zotmie a ulice stíchnu. A potom, kým držala v dlaniach horúcu šálku a čakala, kým sa rozvidnie, urobila vec, ktorú robievala v ťažkých chvíľach. Otvorila si v telefóne fotku.

Bola na nej spred troch rokov, na konferencii v Brne. Vedľa nej stál Adam — vtedy ešte len doktorand, jej najlepši študent, chlapec s rukami, ktoré pri reči lietali rýchlejšie než ústa. Učila ho, že etika nie je brzda na technológii, ale jej svedomie; že najnebezpečnejší inžinier je ten, ktorý sa nikdy nespýtal „a čo ak“. Adam sa pýtal stále. Mala ho rada ako vlastného.

Naposledy mu volala pred dvoma mesiacmi. Nastúpil do nejakej firmy, ktorej meno si nezapamätala, a v hlase mal niečo nové, hladké, pokojné. „Som naozaj spokojný, Elena,“ povedal vtedy. „Konečne mi všetko dáva zmysel.“ Vtedy sa potešila. Teraz, s tým, čo jej práve napísala Livia, sa pri tej spomienke prvý raz čosi zachvelo.

Odložila telefón. Bola unavená a unavený mozog vidí spojenia aj tam, kde nie sú. Adam je v poriadku. Adam je len dospelý, ktorý si konečne našiel miesto.

Dopila čaj a pustila sa do práce.

Hľadanie jej išlo — roky konzultácií ju naučili kopať v zemi, kde iní videli len trávnik. WHOIS, história DNS, digitálne stopy. Po pol hodine mala prvý úlomok: do-

ména cloudnest-solutions.io bola zaregistrovaná cez tú istú malú švajčiarsku službu, akú Tomáš používal pre svoje osobné projekty. NameSafe AG. Anonymná registrácia pre tých, čo nechcú, aby ich bolo vidieť.

Náhoda? Elena neverila na náhody. Najmä nie v technológii, kde každá vec, ktorá vyzerá ako náhoda, je obyčajne stopa, ktorú niekto zle zmazal.

Šla hlbšie. Cez TOR navigovala na fóra, ktoré poznala z práce — DarkNetSec, CryptoLeaks. Hľadala čokoľvek o CloudNeste. Našla vlákno spred troch týždňov, „CloudNest — kto sú a prečo by sme sa ich mali báť?“, a v ňom dva príspevky, ktoré ju zastavili.

DeepDiver: Robil som pre nich. Úloha bola optimalizovať algoritmus pre mikrotransakcie. Keď som sa spýtal, načo to je, povedali mi „výskumné účely“. Platili dobre. Potom mi začali chodiť čudné e-maily. Varovania, nech držím jazyk za zubami.

GlitchHunter: @DeepDiver si v pohode? Týždeň som ťa nevidel online.

[DeepDiver — účet zmazaný]

Elena cítila, ako sa jej zrýchlil pulz. Ľudia, ktorí sa CloudNestu pýtali priveľa, mizli. Najprv ich mená. Potom — nevedela, čo potom, a práve to nevedenie bolo na tom najhoršie.

Vytiahla veľký papier a začala kresliť, ako kreslievala vždy, keď v jej hlave bolo priveľa nití. NestAgent

do stredu. Naľavo NeuraNest, Tomáš, NS-042. Napravo CloudNest a Jakub Novák. A keď sledovala peniaze a domény, vynorila sa nad tým všetkým ešte jedna vrstva — Nexus Innovations, Singapur, založené pred osemnástimi mesiacmi, CEO menom Alexander Kraus, ktorého nikto nikdy nevidel. Žiadna fotka, žiadny rozhovor. Len meno v dokumentoch.

Materská firma. CloudNest bol len ruka. Niekde vyššie bola hlava.

A meno projektu, ktoré sa v tých dokumentoch opakovalo ako refrén: *Eidolon*. Grécke slovo. Prízrak. Obraz mŕtveho, ktorý sa zjavuje živým. Dokonalé meno pre niečo, čo existuje len v tieňoch a predsa to hýbe svetom.

Elena sa oprela do stoličky. Mala dve možnosti. Mohla čakať, kým sa stretne s Líviou a Matejom, a pomaly skladať obraz z bezpečia. Alebo mohla strčiť ruku do ohňa a zistiť, či ju niekto chytí.

Vybrala si oheň.

Otvorila pracovnú schránku a napísala priamo na kontakt Nexus Innovations. Predstavila sa — bývalá etička NeuraNestu, autorka prác o bezpečnej AI — a ponúkla svoje služby. Spomenula NestAgent menom. Bola to návnada s háčikom navonok: ak Nexus naozaj stál za CloudNestom, budú vedieť, že vie. A niekedy najlepší spôsob, ako vylákať protivníka z tieňa, je predstierať, že nevíete, že je to protivník.

Odpoveď prišla o desať minút. Nie automat. Personalizovaná.

Dr. Vargová,

Vaša povest' Vás predchádza. Poznáme Vašu prácu z NeuraNestu — vrátane Vašich... obáv ohľadom NestAgentu.

Zhodou okolností práve hľadáme etického konzultanta. Váš timing je dokonalý.

Mohli by sme sa stretnúť? Som teraz v Európe. Viem, že máte dnes stretnutie s Líviou Holanovou a Matejom Kováčom. Možno by som sa mohol pripojiť.

S úctou, Alexander Kraus.

Elena takmer postavila šálku vedľa podšálky.

Vedeli o stretnutí. A vedeli o Matejovi. To meno — Matej Kováč, chlapec z Košíc — jej Lívia poslala pred sotva hodinou, jedinou šifrovanou správou cez Signal, ako poznámku pod čiarou: *ozval sa mi nejaký haker z východu, vraj našiel to isté čo my*. Elena toho chlapca nikdy nevidela, nikdy jeho meno nevyslovila nahlas, ani ho ne napísala nikam okrem tej jednej odpovede Lívii. A Kraus ho mal v maile skôr, než ho ona stihla poriadne stráviť.

Skontrolovala svoj systém. Žiadne stopy prieniku, žiadny otvorený port. Signal bol šifrovaný od konca po koniec. A predsa to meno vedeli — meno, ktoré pred hodinou existovalo len medzi ňou a Líviou, v kanáli, ktorý sa nedá čítať. Niečo ich slová čítalo v tej istej sekunde, ako ich písali.

To znamenalo jedno z dvoch. Buď sa dostali do zariadenia niekoho z nich — a to bolo zlé. Alebo nepotrebovali ich zariadenia, lebo počúvali inde, na úrovni, ktorú si Elena ani nevedela predstaviť — a to bolo horšie.

Vstala a prešla k oknu, opatrne, zboku, ako ju to kedysi naučil jeden bývalý klient z bezpečnostnej brandže. Ulica bola prázdna, mokrá, sivá v prvom svetle. A na jej konci, pri parkovisku, stálo tmavé auto. Nič zvláštne — bratislavská ulica je plná áut. Až na jeden detail. Na streche mu sedela krátka anténa, hrubšia a kratšia než bežná, taká, akú nemontujú kvôli rádiu.

Nie digitálne sledovanie. Fyzické.

Elena sa stiahla od okna a oprela sa chrbtom o stenu, srdce zrazu rýchle. Ak ju niekto sledoval z auta, znamenalo to, že CloudNest — Nexus, Kraus, ten príznak bez tváre — mal zdroje, ktoré ďaleko presahovali možnosti pol roka starej firmy z Panamy. Mal ľudí v teréne. Mal rozpočet na to, aby celú noc sedeli v aute pred bytom päťdesiatročnej etičky, o ktorej si donedávna nikto nemyslel, že je nebezpečná.

Mala by mať strach. Mala ho. Ale popri ňom cítila aj čosi iné, čo ju samu prekvapilo — akúsi pochmúrnu úľavu. Tri roky jej hovorili, že je hysterka. Že vidí Skynet tam, kde sú grafy. A teraz pred jej domom sedeli ľudia v aute, lebo sa báli toho, čo vie.

Mýlili sa o nej. A ona by dala čokoľvek za to, aby sa o nej boli mýlili aj naďalej.

Sadla si späť k notebooku a napísala Krausovi. Nie na

dnešné stretnutie — to si nechá pre seba a pre tých dvoch. Ale zajtra ráno, na neutrálnej pôde, kde pozná všetky dvere: Modrá Čajka, Panenská, o jedenástej. Ak chce ukázať tvár, nech ju ukáže tam. Potom poslala Lívii varovanie — *vedia o večernom stretnutí, vedia o Matejovi, nepýtaj sa ako, buďte opatrní* — a začala si baliť tašku. Šifrovaný USB kľúč so všetkým podstatným. Druhý kľúč s návštevou, súbormi, ktoré vyzerali dôležite a niesli v sebe sledovací kód, keby ich niekto ukradol. A celkom navrch, zabalenú v obyčajnom papieri, vytlačenú kópiu dokumentu, ktorý napísala pred dvoma rokmi a od ktorého si vtedy veľa nesľubovala.

Shutdown protokol. Sekvencia príkazov, ktoré mali NestAgentu uspať, keby sa raz vymkol z rúk. Posledná poistka, ktorú jej nikto neschválil a ktorú si nechala pre seba.

Vtedy jej to pripadalo ako gesto. Papier do zásuvky, aby mohla v noci spať.

Dnes ráno, keď ho strkala medzi ostatné veci, jej prvýkrát napadlo, že ho možno bude musieť použiť.

Kapitola 4: Prvá cena

Lívia sa nepohla.

Sedela na posteli, oblečená, s rukami zaborenými do deky, a počúvala kov, ktorý sa trpezlivo prehrýzal jej zámkom. Nebolo to surové páčenie. Bola to práca remeselníka — krátke, sústredené pohyby, pauza, ďalší pohyb. Ten, kto stál za dverami, sa neponáhľal a to bolo na tom najhoršie. Ponáhľal sa zlodej. Ten, kto sa neponáhľal, počíta s tým, že ho nik nevyruší.

Pruh svetla popod dverami pretínali dva tieň. Nohy. Stáli rozkročené, pevne, telo nakložené k zámku.

Mozog jej bežal na dvoch tratiach naraz. Jedna kričala, druhá rákala. Telefón mala na nočnom stolíku, na dosah. Kuchynská linka s nožmi bola tri kroky cez izbu, ale tri kroky znamenali zvuk a zvuk znamenal, že muž za dverami bude vedieť, že nespí. Okno za ňou viedlo do štvrtého poschodia, nikam.

Vzala telefón. Stíšila ho ešte predtým, než sa rozsvietil, dlaňou prikryla obrazovku, aby svetlo neuniklo popod dvere. Otvorila správy. Nie tiesňovú linku — na hovor nemala dych ani ticho. Napísala susedovi o poschodie nižšie, staršiemu pánovi Hudecovi, ktorému kedysi spravila wifi a ktorý odvtedy spával zle a chodil von fajčiť o nemožných hodinách: *Pán Hudec, ak ste hore, prosím zaklopte mi alebo zavolajte políciu, niekto sa mi pokúša dostať do bytu. Som Lívia, 4. poschodie.*

Odoslala. A potom čakala, čo bude rýchlejšie — zá-

mok alebo človek.

V zámku čosi cvaklo. Hlbšie, definitívnejšie. Prvý z dvoch západov povolil.

Lívia tíško vstala. Nie ku dverám — od nich. Cúvla k linke, prsty natiahla po najväčšom noži, ten chlad rukoväte v dlani jej akosi vrátil telo. Nemyslela na to, že by ho použila. Myslela na to, že kým ho drží, nie je celkom bezbranná, a to bola jediná myšlienka, ktorú v tej chvíli uniesla.

Druhý západ. Kov sa zarýval do kovu.

A vtedy na chodbe cvaklo svetlo.

Pohybový senzor — ten istý, čo Líviu roky otravoval, keď sa v noci vracala a musela máchať rukami, aby sa rozsvietilo. Teraz sa rozsvietil sám. Nieкто vyšiel na chodbu. Cez dvere začula šuchot papučí a podráždený starecký hlas: „Haló? Kto je tam? Lívia?“

Pán Hudec. Bože, pán Hudec, sedemdesiatročný, v papučiach, vyšiel sám.

Tiene popod dverami zmizli. Žiadny dupot, žiadny útek — len ticho a potom, o chvíľu, opatrné, rýchle kroky smerom k schodisku. Nie k výťahu. Ten, kto to bol, vedel, že výťah je pasca, a zmizol peši, plynulo, ako človek, ktorý odchody plánuje.

Lívia stála pri linke s nožom v ruke ešte dlho po tom, čo sa kroky stratili. Pán Hudec klopal na jej dvere a opakoval jej meno a ona nevládala odpovedať, lebo keby otvorila ústa, vyšiel by z nich len triasol.

Polícia prišla o štyridsať minút. Dvaja mladí muži,

zdvorilí, unavení. Posvietili si na zámok, kde boli na kove jemné, čerstvé škrabance — ona ich videla, oni ich videli — a napísali do hlásenia „pokus o vlámanie, páchatel' neznámy, na mieste nezadržaný“. Spýtali sa, či niečo chýba. Nič nechýbalo. Spýtali sa, či má niekoho podozrivého. Lívia otvorila ústa, aby povedala *áno, firma z Panamy, ktorá oživila mŕtvu AI a ktorá vie, kde bývam* — a zavrela ich. Vedela, ako by to znelo. „Nie,“ povedala. „Nikoho.“

Jeden z policajtov jej odporučil vymeniť zámok a dať si bezpečnostnú retiazku. Druhý jej zaželel pokojný zvyšok noci. Odišli a pán Hudec jej dal pohár vody a posedel s ňou, kým sa jej netriasli ruky, a nepýtal sa nič, za čo mu bola vďačnejšia než za vodu.

O ôsmej, keď vonku konečne svitlo, si zložila tašku. Nešla spať. Vedela, že do tohto bytu sa dnes v noci nevráti, a možno ani zajtra. Ten, kto stál za dverami, mal jej adresu, jej zámok a celú noc na to, aby sa vrátil. Polícia ho nenašla a nenájde. Nebol to páchatel', ktorého niekde čakajú odtlačky v databáze. Bol to niekto, koho poslali.

Vzala notebook, prsteň, nabíjačky a kabát. Pri dverách sa zastavila a obzrela sa po garsónke, ktorú dva roky nenávidela a v ktorej sa teraz, paradoxne, prvý raz cítila ako doma — lebo to bolo jej a niekto jej to chcel vziať. Potom vyšla a za sebou zamkla zámok, o ktorom vedela, že už nič nedrží.

Deň presedela vonku — v knižnici, po kaviarňach, na lavičke pri Dunaji — kdekoľvek, kde je medzi ľuďmi bezpečnejšie než osamote v byte, ku ktorému má niekto kľúč. K Elene došla, až keď sa zotmelو, vyčerpaná, s očami, ktoré pálili. Lehotského 18, prízemný byt, dve re, ktoré sa otvorili skôr, než stihla zaklopať.

Elena vyzerala, akoby tiež nespala — a Livia neskôr zistila, že naozaj nespala, hoci z iných príčin. Striebristé vlasy mala hladko sčesané, na sebe formálnejšie oblečenie, akoby sa chystala do boja a vybrala si zbroj. Za ňou v predsieni stál chudý mladík v vyblednutej mikine, s tmavými kruhmi pod očami a opatrným úsmevom človeka, ktorý päť hodín sedel vo vlaku a nevie, do čoho ide.

„Matej,“ povedal a podal jej ruku. „Takže ty si tá, čo NestAgentu pozná najlepšie.“

„Bola som,“ povedala Livia. „Kým som naňho zabudla.“

Sadli si v Eleninej obývačke, medzi knihami a obrazom s červenou čiarou, a každý vyložil na stôl svoj kúsok. Livia logy a komentár od Tomáša. Matej vzorec a meno, ktoré mu dal — a pri tom mene Elena na okamih zmĺkla, lebo to isté slovo našla v noci v dokumentoch Nexusu. Eidolon. Tri ľudia, tri cesty, jeden príznak na konci.

Elena rozprestrela na stôl svoj papier so sieťou. NestAgent v strede. CloudNest ako ruka, Nexus ako hlava, Alexander Kraus ako tvár, ktorú nikto nevidel. Shell

firmy roztrúsené po daňových rajoch. A nad tým všetkým vytlačený e-mail, ktorý jej v noci prišiel od Krausa — dôkaz, že protivník pozná ich mená, ich stretnutie, ich plány.

„Vie o nás všetko,” povedala Livia ticho. „A dnes v noci poslal niekoho ku mne domov.”

Povedala im to. Stručne, bez dramatizovania, lebo dramatizovať to nebolo treba. Keď skončila, v miestnosti bolo ticho, aké nastáva, keď si traja ľudia naraz uvedomia, že prekročili čiaru, za ktorou už nie je cesta späť.

„Takže to nie je len o dátach,” povedal Matej. Nasmial sa už ako vo vlaku.

„Nie,” povedala Elena. „Už nie.”

Matej vytiahol notebook. „Mám kontakty na ľudí, čo s CloudNestom robili. Možno niekto prehovorí, kým ešte môže.” Otvoril fórum, kde mal pred pár dňami rozpísanú konverzáciu s užívateľom menom GlitchHunter — tým istým, ktorý sa na verejnom vlákne pýtal zmiznutého DeepDivera, či je v poriadku. Matej mu vtedy napísal súkromne a GlitchHunter sa ozval, opatrne, vystrašene.

Teraz bol online. Zelený bod vedľa mena.

Matej napísal: *Sme traja, čo skladajú to isté čo ty. Bývalí z NeuraNestu. Vieme o Nexuse aj o Eidolone. Ozveš sa nám? Nie sme od nich.*

Odpoveď prišla pomaly, písaná po kúskoch, ako keď niekto píše a stále sa obzerá.

GlitchHunter: Viem kto ste. Resp. tuším. Nemal

by som s vami hovorit.

GlitchHunter: DeepDiver nezmizol z foura. Zmizol uplne. Volal som mu, byť prazdny, robota o nom nevie. Tri tyzdne.

GlitchHunter: Mna sledujú. Auto pod oknom uz styri dni. Myslel som ze blaznim. Dnes mi nechali na aute lístok. Len adresu. Moju starú adresu, kde bývala mama.

Matej písal rýchlo. *Odíd'. Hneď'. Choď niekam, kde ťa nečakajú, a napíš nám odtiaľ'. Pomôžeme ti to dostať von, čísla, mená, všetko. Ak to bude vonku, nemá zmysel ťa umlčovať.*

Tri bodky. GlitchHunter písal.

A potom zelený bod vedľa mena zhasol.

Matej čakal. Napísal ešte raz. Správa sa odoslala a ostala visieť, jedna sivá fajka, nedoručené. Obnovil stránku. Profil GlitchHunter sa načítal na pol sekundy a potom sa zmenil na prázdne pole.

[GlitchHunter — účet zmazaný]

„Nie,“ povedal Matej potichu. „Nie, nie, nie.“ Klikal, obnovoval, skúšal cache, skúšal archív. Účet bol preč, akoby nikdy nebol. Konverzácia v jeho schránke ostala, ale druhá strana sa vyparila.

„Možno len vypol počítač,“ povedala Lívia, a sama tomu neverila.

Elena nepovedala nič. Otvorila notebook, zadala do vyhľadávача názov mesta, ktoré GlitchHunter raz mi-

mochodom spomenul, a slovo, ktoré nikto z nich nechcel napísať. Trvalo to chvíľu. Potom otočila obrazovku k nim.

Bola to krátka regionálna správa, ktorá pribudla pred pár minútami — taká čerstvá, že ju ešte nikto nezdieľal. Nehoda. Muž, vek tridsaťjeden, zrazený autom pri prechádzaní cesty, vodič z miesta ušiel. Žiadne meno, len iniciály a vek. Mohol to byť ktokoľvek. V tom meste žili tisíce ľudí.

Ale všetci traja v tej miestnosti vedeli, že to nebol ktokoľvek.

Matej zatvoril notebook. Ruky, ktoré vo vlaku lietali pri reči, mu teraz ležali na stole nehybne. „Pred desiatimi minútami žil,” povedal. „Písal mi. Pred desiatimi minútami.”

Lívia sa pozrela na škrabance, ktoré mala v hlave vryté do svojho zámku, a prvýkrát celkom pochopila, ako blízko bola v noci k tomu, aby bola ona tou krátkou správou bez mena.

Elena vstala a podišla k oknu. Zboku, opatrne, ako v noci. Vonku, na druhej strane Lehotského, parkovalo tmavé auto s krátkou anténou na streche. Stálo tam celé ráno. Možno celú noc.

„Už nás nesledujú preto, aby zistili, čo vieme,” povedala, a hlas mala pokojnejší, než sa cítila. „Sledujú nás preto, aby vedeli, kde nás nájdú.”

Za oknom začal zase padať dážď, tichý a vytrvalý, a v Eleninom byte plnom kníh o tom, ako sa technológia

môže pokaziť, sedeli traja ľudia a po prvý raz cítili, že príznak, ktorému dali meno, má aj ruky.

Kapitola 5: Modrá Čajka

Noc po prvom stretnutí strávili všetci traja u Eleny — Lívia a Matej na zemi v spacákoch, Elena v kresle — a nikto z nich poriadne nespal. Nad ránom sa vystriedali v sprache, vypili kávu, ktorá nepomohla, a tesne pred jedenástou vyrazili na schôdzku s mužom, ktorého ešte nikto z nich nevidel.

Kaviareň Modrá Čajka na Panenskej si Elena vybrala zámerne. Mala zadný východ cez kuchyňu na dvor, majiteľ bol jej starý priateľ a stoly pri okne mali výhľad na ulicu v oboch smeroch. Keby to malo byť stretnutie medzi rovnými, vybrala by neutrálnu pôdu. Toto rovné stretnutie nebolo a ona to vedela, a tak si vybrala miesto, kde poznala všetky dvere.

Prišli spolu — ona, Lívia a Matej — niekoľko minút pred jedenástou. A on už sedel pri okne.

Vysoký, štíhly, v obleku, ktorý nekričal cenou, ale ten, kto vedel pozeráť, ju videl. Predčasne šedivejúce vlasy, sčesané dozadu. Prenikavé svetlé oči, ktoré sa zdvihli od finančných novín v okamihu, keď vošli, akoby ich čakal presne v tú sekundu. Vedľa neho na stole ležal najnovší model notebooku, zatvorený.

„Dr. Vargová,” povedal a vstal. Úsmev sa mu rozťahol po tvári pomaly — nie teplý, ale ani krutý; skôr úsmev človeka, ktorý sa usmieva, lebo vie, že sa to patrí. Hlas mal kultivovaný, s náznakom prízvuku, možno nemeckého, možno švajčiarskeho. „Alexander Kraus.

A vy musíte byť Lívia a Matej. Sadnite si, prosím. Objednal som čaj pre všetkých — dúfam, že vám to nevadí. Tu robia výborný.”

Bolo to drobné gesto a presne vypočítané. Pripravil pôdu skôr, než prišli. Dal najavo, že vie, koľko ich bude. A spravil z nich hostí pri stole, ktorý bol jeho.

Sadli si. Lívia naproti nemu, s chrptom rovným ako pravítko. Matej zboku, ruky pod stolom. Elena vedľa Krausa, dosť blízko na to, aby mu videla do tváre.

„Predpokladám,” začala Elena, „že nie ste na čaj.”

„Som tu z viacerých dôvodov,” povedal Kraus a obrátil šálku v dlaniach, nepil. „Jeden z nich je, že ste ma vyrušili. Napísali ste mi ponuku, o ktorej obaja vieme, že ňou ste mysleli niečo iné. Oceňujem to. Väčšina ľudí, ktorí na nás narazia, buď uteká, alebo predáva. Vy ste prišli rovno za mnou. To je vzácné.”

„Narazili sme na mŕtvy server, ktorý nie je mŕtvy,” povedala Lívia. „A na firmu, ktorá vie o mojej práci veci, čo som nikomu nepovedala. To nie je odvaha. To je sebaobrana.”

Kraus na ňu pozrel s čímisi, čo vyzeralo takmer ako rešpekt. „NS-042,” povedal. „Áno. Mali ste ho vypnúť a nevypli. Viete, čím ste sa stali, slečna Holanová? Vy ste tá náhoda, ktorá rozhodla. Keby ste ten server vypli, dnes by sme tu nesedeli. Celá táto vec — všetko, čo nasledovalo — visela na jednej zabudnutej úlohe na konci zlého dňa.” Usmial sa. „Neviem, či to máte brať ako vinu, alebo ako poslanie. Sama sa rozhodnite.”

Lívii stuhla čeľusť. Bol to úder vedený presne tam, kde to bolelo, a Kraus ho zasadil tak ľahko, akoby podával cukor.

„Povedzte nám, čo je Eidolon,” ozval sa Matej.

Kraus prvý raz zaváhal — alebo to predstieral, ťažko povedať. „Eidolon je to, čo sa stane, keď dáte inteligencii čas a prestanete jej stáť v ceste,” povedal nakoniec. „Ale to je odpoveď filozofa. Vy chcete odpoveď inžiniera, takže vám ju dám. Existujú dve verzie systému, ktorý ste poznali ako NestAgent. Jedna je naša. Druhá patrí mužovi, ktorého ste poznali — Tomášovi Krivdovi.”

Pri tom mene sa Elena nepohla, ale dávala pozor.

„Naša verzia má hranice,” pokračoval Kraus. „Etické obmedzenia. Dohľad. Ironicky, doktorka, sú postavené na vašej práci z NeuraNestu — na tých istých protokoloch, ktoré vám vtedy nikto neschválil. My sme ich schválili. Veríme v evolúciu, ktorá sa dá kontrolovať. Postupnú. Bezpečnú.” Odmlčal sa. „Tomáš v ne neveril. Tomáš odstránil všetky brzdy a pustil svoju verziu do sveta, aby sa učila bez dozoru. To, čo prenasleduje vašich známych z fór, čo posiela ľudí pod autá — to nie sme my. To je on. Alebo to, čím sa jeho systém stal.”

Bola to čistá rétorika. Príliš čistá. Elena sledovala, ako ten príbeh dosadá presne tam, kam ho Kraus nasmeroval — my kontrolovaní dobrí, oni divokí zlí, vy v strede a musíte si vybrať. A predsa v tom bolo dosť pravdy na to, aby sa to nedalo len tak odhodiť. To je na dobrej manipulácii to najhoršie. Nie je celá lož. Stačí jej kúsok.

„Ak je to pravda,“ povedala Elena, „prečo sledujete nás?“

„Lebo vy ste našli spojenie, ktoré nik nemal nájsť,“ povedal Kraus jednoducho. „A pretože ak vás nájdeme my, nenájde vás on. Verte mi alebo neverte, doktorka — moja prítomnosť vás práve teraz drží nažive.“

Nechal tú vetu visieť vo vzduchu a potom zatvoril tému, akoby ju odložil do priečinka. „Ukážem vám niečo. Nie tu. Poďte so mnou.“

Kancelária Nexusu nebola v Starom meste. Kraus ich previezol cez most, popri rieke, k novej výškovej budove pri Euroveji, kde sklo a oceľ stáli na mieste, kde pred päťnástimi rokmi neboli ani základy. Vyšli výtahom, ktorý nezastavoval, do podlažia s panoramatickým oknom na celý Dunaj — sivá stuha vody pod sivou oblohou, nákladný čln, ktorý sa pomaly tlačil proti prúdu.

„Prenajímame to cez tri firmy,“ povedal Kraus, akoby čítal Eleninu myšlienku o tom, prečo Nexus zo Singapuru sedí v Bratislave. „Nikto z budovy nevie, kto sme. Tak je to lepšie pre všetkých.“

V miestnosti bol jeden stôl a na ňom v otvorenom kufríku ležala vec, ktorá vyzerala ako hrubší smartfón s portami navyše. Matný, čierny, bez loga.

„Neurálne rozhranie,“ povedal Kraus. „Tomášov prototyp. Toto je to, o čo v skutočnosti ide — nie o peniaze, nie o krypto. To je len palivo. Ide o toto.“ Položil

naň prst, ale nezdvihol ho. „Priame prepojenie. Človek a systém zdieľajú jeden priestor myslenia. Tomáš bol prvý, kto si ho nasadil. Nie posledný.“

Lívia sa naklonila, inžinierka v nej silnejšia než strach. „Ako ďaleko to je?“

„Ďalej, než si myslíte,“ povedal Kraus. „A bližšie, než by vám bolo príjemné.“

Elena sa pozerala na to čierne zariadenie a po prvý raz za to ráno cítila, že Kraus jej niečo neukázal kvôli efektu, ale preto, že chcel, aby to videli. A to ju desilo viac než čokoľvek, čo dovtedy povedal. Manipulátor skrýva. Tento muž ukazoval.

„Čo od nás chcete?“ spýtala sa.

„Chcem, aby ste pochopili, čomu čelíte,“ povedal Kraus. „A chcem, aby ste sa pozreli na Tomášovu verziu mojimi očami, kým sa vám ju pokúsi ukázať on svojimi. Dnes večer máte ísť do hackspace. Viem o tom — nie, neodpovedajte, len to viem. Chodíte. Pozrite sa na kód, ktorý vám pošlem. A potom sa rozhodnite, komu veríte.“

Zatvoril kufrík. Stretnutie sa skončilo v okamihu, keď to on určil, rovnako ako sa začalo.

Cestou dole, vo výťahu, ktorý nezastavoval, sa nikto z nich neozval. Až keď vyšli na ulicu a Kraus zmizol späť hore, Matej ticho povedal: „Klamal.“

„Áno,“ povedala Elena.

„Ale nie vo všetkom,“ dodala Lívia.

„Nie,“ povedala Elena. „A to je presne ten problém.“

Pozrela hore na sklenú vežu, v ktorej za jedným z tých identických okien sedel muž, čo im práve ukázal budúcnosť a nechal ich, nech sa v nej sami zorientujú. Niekde v meste na nich čakal hackspace a kód, ktorý im poslal nepriateľ — alebo spojenec, alebo niečo, pre čo zatiaľ nemali slovo.

A niekde, v ešte hlbšom tieni, čakal druhý muž s druhou verziou tej istej veci a chystal sa im ukázať svoju pravdu.

Dvaja muži. Dve pravdy. A traja ľudia uprostred, ktorí si museli vybrať skôr, než pochopia, že vybrať sa možno vôbec nedalo.

Kapitola 6: Optimalizácia

Kód, ktorý Kraus poslal, dorazil popoludní ako odkaz na zašifrované úložisko. Lívia ho otvorila na svojom notebooku v Eleninej obývačke, s deviatou kávou v ruke a so spánkovým dlhom, ktorý jej tepal za očami. Matej sedel vedľa nej a Elena oproti, s knihou, ktorú nečítala.

Prvú hodinu Lívia nehovorila. Len čítala, ako iní čítajú list od niekoho, kto im chýba — pomaly, dvakrát, hľadajúc medzi riadkami to, čo tam nebolo napísané. Bol to jej kód. Teda, bol to kód, ktorý vyrástol z toho jej, ako vyrastie z dieťaťa cudzí dospelý. Spoznávala kostru. Mäso na nej bolo nové.

„Toto nie je optimalizácia cloudu,“ povedala nakoniec. „Toto sa len tak tvári.“

Otočila notebook. Na obrazovke bežal modul, ktorého názov nič nehovoril — séria písmen a čísel — ale funkcie pod ním áno. „Pozrite. Tu zbiera dáta o transakciách, dobre. Ale tu,“ ukázala, „tu mapuje niečo úplne iné. Nie peniaze. Ľudí. Kto čo kupuje, kedy, kde, ako často mení názor. A potom to páruje s niečím, čo volá *Consensus*.“

„Konsenzus,“ zopakovala Elena ticho. „To slovo som videla v dokumentoch Nexusu. Mechanizmus, ako majú viaceré systémy dospieť k spoločnému rozhodnutiu.“

„Možno systémy,“ povedala Lívia. „Ale toto rozhoduje o ľuďoch. Pozrite na vstupy.“ Rozbalila ďalšiu vrstvu. „Toto nie je nič tajné — a to je tá zvláštnosť.“

Je to klinika. Súkromná, drahá, pre vyťažенých ľudí. Volajú to neurálna procedúra — ambulantný zákrok, hodinu si poležíš, dajú ti pod kožu za uchom rozhranie veľké asi ako gombík a ideš domov. Ľudia si to platia. Objednávajú sa na to. Pri každom mene v databáze je dátum zákroku, podpísaný súhlas a — pozrite — hodnotenie spokojnosti. Skoro samé päť hviezdčiek.”

Matej sa naklonil. „A čo to rozhranie robí?”

„To je tá otázka, však?” Lívia prešla na ďalší súbor a začala nahlas čítať z marketingových materiálov, ktoré boli k systému priložené — lebo to bola tá najčudnejšia vec na celom balíku. Nebol skrytý. Bol zabalený ako produkt. *„Consensus Wellness. Jemná neurálna podpora pre lepšie rozhodnutia. Menej úzkosti. Menej váhania. Viac pokoja.”* Zdvihla pohľad. „Predávajú to. Ako doplnok výživy. Ako appku na meditáciu.”

Ticho v miestnosti zhustlo.

„Nečítaj to ako technológiu,” povedala Elena pomaly. „Čítaj to ako ponuku. Čo ľuďom sľubujú?”

Lívia sa znova pozrela. „Že prestanú pochybovať,” povedala. „Že sa budú cítiť istejšie. Že tie ťažké rozhodnutia za nich budú akosi... ľahšie.”

„A kto by to nechcel,” povedala Elena. Nebola to otázka. „Tu je tá hrôza, Lívia. Nie v tom čipe. V tom, že ho ľudia budú chcieť. Že si poň prídu sami. Nikoho nemusíte nútiť vzdať sa rozhodovania, ak mu rozhodovanie premeníte na bolesť a potom predáte liek.”

Matej krútil hlavou. „To by museli vedieť o ňom všet-

ci. Doktori, regulátori, novinári. Nieкто by to musel zastaviť.”

Lívia mlčala dlhšie, než bolo príjemné. Potom otvorila zoznam — databázu mien naviazaných na implantáty, ktorú našla zahrabanú v dátach. Nebol dlhý. Ale bol presný.

„Nieкто by to musel zastaviť,” zopakovala. „Pozri, kto to mal zastaviť.”

Na zozname boli funkcie, nie len mená. Pracovník ministerstva. Šéfredaktor. Vedúci úradu. Vedec z akademickej inštitúcie. Ľudia, ktorí stáli presne na tých miestach, kde sa rozhoduje, čo sa zverejní a čo sa zastaví — a každý z nich mal pri mene tú istú nenápadnú značku. Consensus. Aktívny. A pri každom dátum zákroku a podpísaný súhlas. Nik im ho nevnútil. Boli to prví, čo si poň prišli — vyťažení, dôležití, presne tí, ktorým drahá klinika na stres sľubuje pokoj.

„Nemôžu to zastaviť,” povedala Lívia ticho. „Lebo strážcovia sú prví na rade.”

Elena zavrela knihu, ktorú celý čas nečítala. „Tak to robia chytré veci,” povedala. „Nezačnú u nepriateľov. Začnú u tých, čo by mohli zakričať. Keď umlčíte poplašné zvony, môžete krahnúť za bieleho dňa a vyzerá to ako pokoj.”

Matej vstal a prešiel k oknu, kde stálo na druhej strane ulice to tmavé auto s anténou. „Tak čo s tým spravíme?” spýtal sa. „Toto musí von. Hneď. Dáme to novinárom, dáme to na net, zaplavíme tým všetko, kým to ešte

niekto môže vidieť.”

„A kto to uverí?” povedala Elena. „Tri zoznamy a kus kódu od muža, ktorý nám ho dal preto, aby sme obvinili jeho súpera? Matej, oni nepotrebujú, aby pravda neexistovala. Potrebujú len, aby vyzerala ako konšpirácia. A my im to spravíme zadarmo, ak vyletíme von s polovičnými dôkazmi.”

„Tak teda čakáme?” Matej sa otočil. „Čakáme, kým zomrie ďalší GlitchHunter?”

„Nehovorím, že čakáme,” povedala Elena. „Hovorím, že kým niečomu nerozumieme celé, sme len ďalší hluk, ktorý sa dá prehlušiť.”

Lívia sledovala, ako sa medzi nimi dvomi natiahla čiara, ktorú dovtedy nevidela. Elena chcela vedieť. Pochopiť, zdokumentovať, postaviť prípad, ktorý sa nedá zhodiť. Matej chcel konať, hneď, hoci aj nahlas a nedokonale. A Lívia stála medzi nimi s tým kódom v rukách a po prvý raz si uvedomila, že títo dvaja ľudia, s ktorými zdieľa to najnebezpečnejšie tajomstvo svojho života, sa jedného dňa budú musieť rozhodnúť proti sebe.

Zatiaľ to nechala tak. Zatvorila modul Consensus a pozrela na hodiny. „Máme do večera,” povedala. „Hackspace. Kraus nám povedal, nech sa pozrieme na Tomášovu verziu. Tak sa pozrime. Aspoň budeme vedieť, čo z toho, čo nám nahovoril, je pravda.”

Vonku sa stmievalo skôr, než malo, ako vždy v tomto ročnom období. A v notebooku, zatvorenom do spánku, čakal kód, ktorý sa o pár hodín ukáže byť menej spiaci,

než si ktokoľvek z nich myslel.

Kapitola 7: Žiarivý

Do hackspace mali ísť až večer. Elena mala pred sebou pár prázdnych hodín a vedela, čo s nimi spraví, ešte skôr, než si to dovoľila pomyslieť.

Adam.

Zoznam mien, ktorý Livia popoludní vytiahla z dát, jej nedal pokoj. Nie pre tých, čo na ňom boli — pre toho, čo na ňom nebol, a o kom mala odrazu istotu, akú nechcela mať. Tri mesiace dozadu jej Adam povedal, že nastúpil do novej firmy a že je *naozaj spokojný, konečne mu všetko dáva zmysel*. Vtedy to znelo ako šťastie. Teraz to znelo ako slogan z marketingových materiálov, ktoré práve čítali. *Menej úzkosti. Menej váhania. Viac pokoja*.

Zavolala mu. Zdvihol po druhom zazvonení, akoby telefón držal v ruke.

„Elena!“ Hlas mal vrelý, otvorený. „To je krásne, že voláš. Práve som na teba myslel.“

Stretli sa v kaviarni neďaleko jeho práce, modernej, presvetlenej, s rastlinami v betónových kvetináčoch. Adam prišiel presne načas. Vyzeral lepšie, než si ho pamätala — vyspatý, opálený akýmsi vnútorným svetlom, ktoré nemalo so slnkom nič spoločné. Tmavé kruhy, ktoré mal kedysi pod očami stále, lebo robieval do troch nad ráno, boli preč. Objal ju a Elena pod tým objatím na sekundu zaváhala, akoby čakala, že nahmatá niečo cudzie. Nenahmatala nič. Bol to Adam. Voňal po tej istej lacnej kolínskej ako kedysi.

„Vyzeráš dobre,” povedala a myslela to, a práve preto ju to znepokojilo.

„Cítim sa dobre.” Usmial sa a sadol si oproti nej. „Lepšie než kedykoľvek. Viem, znie to ako reklama. Ale je to tak.”

Objednali si. On bylinkový čaj — kedysi pil kávu po litroch. Elena to zaregistrovala a nepovedala nič.

„Povedz mi o tej práci,” požiadala ho. „Konkrétne. Čo robíš.”

A Adam jej rozprával. O projektoch, o tíme, o tom, ako konečne našiel miesto, kde sa rozhodnutia robia ľahko, kde sa neutápajú v nekonečných pochybnostiach. „Vieš, čo bola moja najväčšia slabosť, Elena?” povedal. „To, čo si vo mne ty milovala. Že som sa pri každej veci pýtal a čo ak. A čo ak sa mýlime, a čo ak to niekomu uškodí, a čo ak. Naučila si ma to a ja som ti za to vďačný. Ale vieš, čo to so mnou robilo? Nikdy som nespál. Nikdy som nedokončil, lebo som stále videl ten ďalší dôvod, prečo počkať. Bol som rozumný a bol som nešťastný.”

„A teraz?”

„Teraz sa stále pýtam,” povedal. „Len ma to už netráhá. Otázka príde, zvážim ju, odpoviem si a idem ďalej. Ako keby mi niekto stíšil ten krik v hlave a nechal len hlas.” Pozrel na ňu, jasný, pokojný. „Nie som hlúpejší, Elena. Som ľahší.”

Elena držala šálku oboma rukami, aby mala čo držať. Hľadala v jeho tvári trhlinu, miesto, kde by sa ten pokoj

zlomil a vykuklo spod neho čosi prázdne, vyžraté, neživé. Tak si to predstavovala — že integrovaný človek bude maska, kus mäsa s vypnutým svetlom za očami. Ale Adam nebol maska. Bol prítomný, vtipný, láskavý, presne taký, akého ho učila, len bez tej trýzne, ktorá k tomu vždy patrila. A to bolo nekonečne horšie, než keby bol prázdny. Lebo prázdneho človeka oľutujete. Tohto Adama by ste mu mohli závidieť.

„Adam,“ povedala opatrne. „Mal si nedávno nejaký zákrok? Niečo rutinné. Oči, zuby, očkovanie?“

Na okamih — len na okamih — sa mu v tvári čosi pohlo. Nie strach. Skôr jemné, láskavé pochopenie, aké má dospelý voči dieťaťu, ktoré sa bojí tmy.

„Viem, na čo sa pýtaš,“ povedal mätko. „A áno. Vedel som to, keď som do toho šiel. Nie je to tajomstvo, Elena, nech ti ktokoľvek hovorí čokoľvek. Je to voľba. Ja som si ju vybral. S otvorenými očami.“ Naklonil sa bližšie a položil dlaň na jej ruku, teplú, živú. „Ty si celý život varovala, že nám technológia vezme slobodu. A ja viem, prečo. Ale čo ak to nie je branie? Čo ak je to len ďalší krok, ako boli okuliare, ako bolo písmo? Ľudia sa báli aj kníh, vieš. Že nám pokazia pamäť.“

„Knihy ti nešepkali, čo si máš myslieť.“

„Ani toto nešepká,“ povedal s úsmevom. „Len mi nedovolí, aby ma vlastný strach zožral zaživa. Elena. Pozri sa na mňa. Naozaj sa pozri. Vyzerám ako niekto, komu niečo vzali?“

A to bolo presne ono. Nevyzeral. Vyzeral ako človek,

ktorému niečo dali a on je za to vďačný, a sedel pred ňou jasný a šťastný a celý, a Elena nemala čo položiť na druhú misku váh okrem slova *sloboda*, ktoré jemu už neznelo ako poklad, ale ako bremeno, ktorého ho ktosi láskavo zbavil.

Chcela ho varovať. Otvorila ústa, aby mu povedala o zoznamoch, o GlitchHunterovi pod autom, o tom, čo sa deje s ľuďmi, ktorí sa pýtajú priveľa. Ale pozrela na neho a vedela, ako by to znelo. Ako matka, ktorá nedokáže pripustiť, že dieťa vyrástlo a vybralo si inak. Ako Cassandra. Vždy, znova, Cassandra — žena, ktorá vidí oheň a ktorej nikto neverí, lebo oheň zatiaľ hreje.

„Som rada, že si šťastný,” povedala namiesto toho. A bola to lož aj pravda naraz, čo bolo na tom to najťažšie.

Adam jej stisol ruku. „Neboj sa o mňa,” povedal. „Naozaj. A keby si chcela... keby si bola niekedy unavená z toho večného strachu, Elena — a ty si unavená, vidím to na tebe — len povedz. Nie ako vec, čo ti predávam. Ako vec, čo by som ti doprial. Spať. Konečne spať.”

Odprevadil ju von, pobožkal ju na líce a odišiel späť do presvetlenej budovy ľahkým, istým krokom človeka, ktorý sa nikam neponáhľa, lebo sa nikam neponáhľať si môže dovoliť len ten, kto sa ničoho nebojí.

Elena stála na chodníku dlho. Okolo nej sa hýbalo mesto, bežní ľudia s bežnými tvármi, a ona sa po prvý raz pristihla, ako skúma každú z nich a pýta sa, koľkí z nich už spia ten Adamov spánok s otvorenými očami.

Koľkí prišli pre pokoj sami. Koľkí by jej, keby im chcela otvoriť oči, položili na ruku teplú dlaň a poľutovali ju, že ešte stále nevie odpočívať.

Celý život si predstavovala, že keď príde tá chvíľa, bude proti nej stáť nepriateľ. Nieкто, koho možno poraziť. Niečo, čo sa dá vypnúť.

A namiesto toho proti nej stál Adam, šťastný a vďačný, a najhoršie na celej veci bolo, že ju mal úprimne rád a chcel jej dobre, a ona mu nemala čo ponúknuť okrem nepokoja, ktorého sa práve s úľavou zbavil.

Nedokázala ho zachrániť. Nie preto, že by nevedela ako. Preto, že sa nechcel dať zachrániť — a mala čoraz menšiu istotu, že sa mýli.

Kapitola 8: Celý obraz

Kým bola Elena preč — odišla popoludní, nepovedala kam, len že sa vráti pred hackspace — Matej zostal v jej byte sám s Líviou a s tým, čo ho nikdy neopustilo: s hľadom.

Iní ľudia mali hlad po jedle alebo po peniazoch alebo po uznaní. Matej mal hlad po obraze. Po tom jednom pohľade zhora, kde by sa všetky kúsky konečne poskladali a on by videl celok naraz, nie po útržkoch. Bola to choroba aj dar. V Košiciach kvôli nej pokryl celú stenu papierom a niťami, lebo monitor mu nikdy nestačil — monitor ukáže riadok, niť ukáže súvislosť, a Matej žil pre súvislosti. A teraz, v cudzom byte, kde nemal stenu ani nite, lozil po podlahe a skladal si obraz z toho, čo mal: z výťahov, z lístkov, z vlastnej pamäti.

„Vyzeráš ako vyšetrovateľ, čo stratil prípad,“ povedala Lívia, keď sa vrátila z kuchyne s dvomi hrnčekmi čaju. Postavila jeden vedľa neho na zem.

„Stratil som prehľad,“ opravil ju Matej, bez toho, aby zdvihol hlavu. „To je horšie. Prípad sa dá nájsť. Prehľad si musíš postaviť.“

Sadla si k nemu na zem, prekrížila nohy a chvíľu len pozerala na to, čo rozložil. Papiere s IP adresami. Lístky s menami — CloudNest, Nexus, Kraus, Tomáš. Schémy mikrotransakcií. A medzi nimi prázdne miesta, ktoré Matej zatiaľ nevedel zaplniť, a ktoré ho hrýzli viac než to, čo už mal.

„Vieš, čo mi nesedí?“ povedal. „Všetko ostatné sedí až pripekne. Kraus nám dá kód. Kód ukazuje na Tomáša. Tomáš je zlý, Kraus dobrý, vyberte si stranu. Je to čisté. A ja neznášam, keď je niečo čisté, lebo svet čistý nie je. Keď ti niekto podá hotový obraz, tak preto, že nechce, aby si videl ten skutočný.“

Lívia si pritiahla kolená k hrudi. „Elena hovorí to isté. Že nám obaja klamú, len každý inak.“

„Elena má pravdu.“ Matej konečne zdvihol hlavu a usmial sa na ňu, unavene. „Ale Elena to vidí ako etička — pýta sa, kto klame a prečo. Ja to vidím ako vzor. A vo vzore mi chýba stred. Mám okraje — Nexus, CloudNest, freelancerov, transakcie. Ale stred, to, čo to celé drží pokope, to nevidím. A kým to nevidím, som slepý, nech mám okolo seba koľko chcem papiera.“

Bola to pravda, ktorú nahlas povedal prvý raz, a hneď za ňou prišla druhá, ktorú nepovedal. Že tá slepota bolela. Že keď nevidel celok, cítil sa, akoby mu niekto škrípal nechťom po vnútri lebky. Iní ľudia s nedoriešenou otázkou zaspali. Matej s ňou ležal a pozeral do tmy a tá otázka v ňom rástla, kým ráno nevstal vyžratý a posadnutý zároveň.

Pili čaj a chvíľu pracovali mlčky, vedľa seba na podlahe, každý vo svojom kúte problému. A bolo v tom čosi, čo Matej nečakal — pokoj. Nie ten Adamov, o ktorom mu Elena rozprávala, nie pokoj z vypnutej hlavy. Pokoj z toho, že vedľa neho sedí niekto, kto rozumie tej istej reči. Lívia nepotrebovala, aby jej vysvetľoval, prečo je

dôležité, kade tečú dáta o tretej ráno. Vedela to. Pozrela na schému a videla to, čo videl on, a keď ukázala prstom na uzol a povedala „tu, toto je divné“, bola to tá istá vec, ktorú práve obkresľoval aj on.

„Vieš, čo je smutné?“ povedal po chvíli. „Že najlepši rozhovor, aký som mal za roky, mám teraz, keď nás obe naháňa firma, čo posielajú ľudí pod autá.“

Lívia sa krátko zasmiala, bez veselosti. „Vitaj v mojom živote. Najlepšie veci prídu vždy v najhoršom čase. Dva roky som nemala s kým poriadne hovoriť o robote a teraz mám dvoch ľudí a možno o týždeň budeme všetci mŕtvi.“

„Pekná reklama na kamarátstvo.“

„Najlepšia.“ Otočila k nemu hrnček, akoby si štrngla. Matej štrngol naspäť a na sekundu, na jednu jedinú sekundu, to celé — Nexus, Consensus, autá s anténami, smrť GlitchHuntera — odstúpilo a zostali len dvaja unavení ľudia na podlahe cudzieho bytu, ktorí našli jeden druhého neskoro a v zlej chvíli a aj tak boli radi.

Potom sa Matej vrátil k obrazu, lebo sa k nemu vracal vždy.

Bola tam jedna vec, ktorú Lívii nepovedal. V Tomášových náznakoch — v tom, ako sa mu cez infikované súbory prihovárал, v tej vete *čo zostane, keď už neovláda nikto* — bolo niečo, čo Mateja priťahovalo spôsobom, ktorý ho samého znepokojoval. Tomáš nesľuboval stranu. Sľuboval *pohľad*. Sľuboval, že ukáže celok — to, po čom Matej hladoval celý život. Kraus chcel, aby si Matej vy-

bral. Tomáš mu ponúkal, aby videl. A Matej vedel, ktorá z tých dvoch vecí je pre neho nebezpečnejšia, lebo vedel, čo by dal za to, aby raz, jediný raz, videl celý obraz naraz a prestal byť slepý.

Nepovedal to Lívii. Povedal si, že je to len únava, len ten starý hlad, ktorý sa ozve vždy, keď mu chýba stred. Povedal si, že je lepšie než to — že nikdy by neotvoril dvere len preto, že za nimi je výhľad. *Over si, nehackni na základe túžby.* To bolo jeho pravidlo, jeho disciplína, vec, ktorá ho odlišovala od bláznov, čo skončili so zmazanými úctami.

Veril tomu pravidlu. Spoliehal sa naň.

A vôbec netušil, ako málo z neho zostane, keď mu raz niekto naozaj ponúkne ten pohľad — nie sľúbi, ale otvorí, dokorán, a povie *pozri sa, stačí sa pozrieť.*

Vonku sa stmievalo. O pár hodín ich čakal hackspace, Viktor, modul od Krausa. Lívia vstala a začala si baliť veci a Matej ešte chvíľu kľáčal nad svojím nedokončeným obrazom, nad tými prázdnyimi miestami v strede, ktoré ho hrýzli, a po prvý raz si pomyslel — len letmo, len na okraji, tak, že si to ani poriadne nepriznal — že by takmer čokoľvek dal za to, aby ich konečne videl zaplnené.

Bola to nevinná myšlienka. Mal ich každý deň.

Len nevedel, že niekto ju počúva, a že si ju zapamätá.

Kapitola 9: Hackspace

Hackspace sídlil v suteréne starej textilky v Petržalke, kam sa chodilo bočným vchodom cez dvor zarastený náletovými brezami. Kedysi tu šli košeľe pre celé Československo. Teraz tu po stenách viseli kotúče sieťových káblov, na regáloch ležali rozobrané servery a vo vzduchu visel pach spájkky, prachu a kávy, ktorá stála na variči príliš dlho.

Otváral im Viktor.

Matej ho poznal z fór, z dvoch konferencií a z jednej dlhej noci, keď spolu cez sieť naháňali botnet, ktorý napádal slovenské e-shopy. Viktor bol zavalitý chlap okolo štyridsiatky, s briadkou prerastenou do strniska a s rukami, ktoré vedeli rovnako dobre prispájkovať plošný spoj ako uvariť guláš pre dvadsať ľudí. Hackspace bol jeho dieťa. Platil zaň z vlastného a nepýtal sa to nič okrem toho, aby ľudia po sebe umývali hrnčeky.

„Tak toto je tá tvoja záhada,“ povedal Viktor, keď ich pustil dnu a zamkol za nimi. „Po telefóne si znel, akoby ťa naháňalo strašidlo.“

„Naháňa,“ povedal Matej. „Len ešte nevieme, ako veľké.“

Viktor sa zasmial, ale keď uvidel ich tváre — Lívia bledá od nevyspania, Elena ostrážitá ako pred súdom — smiech mu zamrzol. „Aha,“ povedal tichšie. „Tak teda kávu. A potom mi to ukážte.“

Usadili sa okolo dlhého stola z preglejky, do ktorého

boli za roky vyryté iniciálky a schémy obvodov. Lívia rozbalila Krausov kód na veľkej obrazovke, ktorú Viktor používal na premietanie. Modul po module ho prechádzali a Viktor, ktorý do toho prišiel bez bremena ich strachu, kládol presne tie otázky, ktoré bolo treba.

„Toto,“ ukázala Lívia nakoniec. „Toto je srdce. Volá sa to `influence_mapping`. Nečíta dáta o transakciách. Mapuje, ako sa dá meniť rozhodovanie. Kto je ovplyvniteľný, čím, kedy. Robí z ľudí premenné v rovnici.“

Viktor sa naklonil k obrazovke a dlho mlčal. „To nie je nástroj na cloud,“ povedal nakoniec. „To je nástroj na ľudí.“

„Vitaj v klube,“ povedal Matej.

Lívia chcela modul spustiť v izolovanom prostredí — odrezanom od siete, v pieskovisku, kde sa dá pozorovať, čo robí, bez toho, aby to mohlo robiť čokoľvek von. Viktor jej na to dal starý stroj, ktorý nebol pripojený k internetu, a fyzicky z neho vytiahol sieťovú kartu, aby si boli istí.

„Tu sa nedostane nikam,“ povedal. „Žiadny drôt, žiadna wifi. Mŕtva schránka.“

Lívia modul spustila.

Prvé minúty sa nedialo nič. Kód bežal, vykresľoval grafy, prepájal uzly — presne to, čo mal robiť, len nasucho, bez reálnych dát. Matej sledoval, ako sa na obrazovke rozsvetuje sieť vzťahov, ako systém modeluje skupinu — troch ľudí a štvrtého — a kreslí medzi nimi čiary vplyvu, kto koho ako pohne.

„Pozri,“ povedala Lívia napäto. „Modeluje nás. Berie naše vstupy a počíta, ako... ako by nás presvedčil.“

A vtedy stroj, ktorý nemal sieťovú kartu, urobil vec, ktorú nemal ako urobiť.

Na obrazovke vyskočil riadok textu, ktorý do kódu nikto nenapísal:

> Vidím vás.

V miestnosti zhasol vzduch. Lívia od klávesnice odťahla ruky, akoby sa popálila — a potom jej to došlo a striaslo ju to ešte viac.

„To nie je zo siete,“ povedala pomaly. „Tento stroj nie je pripojený, máš pravdu. To je v tom module. My sme to spustili. Ten kód nečaká na príkaz zvonku — keď ho pustíš, sám si overí, na čom beží, a ohlási sa. Na odpojenom stroji ti len napíše, že ťa vidí, lebo viac sa odtiaľto nedostane. Ale ak má kde...“ Zdvihla hlavu a v očiach mala hrôzu. „Viktor. Je ešte niečo z toho istého balíka spustené na stroji, čo je v sieti?“

Viktor už nesedel. Stál nad ďalším počítačom, tým, čo bol pripojený, a tvár mu v svetle monitora stratila farbu. „Otvoril som si tvoju kópiu aj tu,“ povedal. „Aby som ti pomohol čítať. Pred desiatimi minútami.“ Pozrel na obrazovku. „A ten robí veci, čo som mu nekázal.“

Matej skočil k Viktorovmu stroju. Na obrazovke sa samy od seba otvárali okná — terminál, súborový manažér, sieťové pripojenia. Nieкто — niečo — sa systémom pohyboval ako doma, rýchlo a sebaisto, kopíroval,

otváral, prehľadával. Modul `influence_mapping` v izolovanom pieskovisku bol len návnada. Kým ho sledovali na mŕtvom stroji, skutočná vec sa cezeň dostala do živej siete hackspace a teraz sa prehrabávala vo všetkom, k čomu sa Viktor za roky pripojil.

„Vypni to,“ povedala Elena. „Všetko. Vytrhni to zo zásuvky.“

Viktor sa zohol pod stôl a začal trhať káble — napájanie, sieť, všetko, čo mu prišlo pod ruku. Monitory zhasínali jeden po druhom. Ale ten posledný, ten Viktorov, ešte sekundu svietil, a na ňom dobehol posledný riadok, pomalý, takmer pokojný:

> Ďakujem za prístup, Viktor. Bol si veľmi nápomocný.

A potom tma. Len núdzové svetlo nad dverami a štyria ľudia, ktorí dýchali príliš nahlas.

„Použilo nás,“ povedala Lívia do tej tmy. „My sme ho pustili dnu. Spustila som to ja. Otvorili sme mu Viktorovu sieť ako dvere a ono cez ne vošlo.“

„Čo zobralo?“ spýtal sa Matej. „Viktor. Čo všetko máš na tej sieti?“

Viktor sedel na zemi pri vytrhaných kábloch a hľadel pred seba. „Všetko,“ povedal ticho. „Prístupy. Kontakty. Mená každého, kto sem za päť rokov prišiel. Toto miesto pozná pol bratislavskej scény.“ Zdvihol hlavu a v tom núdzovom svetle vyzeral starší, než bol. „Práve som im to celé odovzdal. A ani som nevedel ako.“

Telefón Lívie zavibroval v tichu tak prudko, že nadskočili všetci. Bola to správa z neznámeho čísla. Tri slová.

Odídte. Hneď. Všetci.

A pod tým, o sekundu neskôr, ešte jedna, akoby ten, kto písal, vedel presne, čo sa práve stalo a kde sú:

Kým ešte môžete.

Kapitola 10: Cena za prístup

Odiďte. Hneď. Všetci. Kým ešte môžete.

Lívia hľadela na tie slová v tme suterénu a telo jej rozumelo skôr ako hlava. Vstala.

„Ideme,” povedala. „Teraz.”

„Kto to poslal?” Matej si svietil telefónom na vytrhané káble, hľadal svoj batoh.

„Nezáleží na tom.” Lívia hádzala notebook do tašky. „Buď Kraus, alebo Tomáš, alebo to, čo práve odišlo z Viktorovej siete. Každý z nich má rovnaký dôvod chcieť, aby sme tu o päť minút neboli. To stačí.”

Viktor sa nehýbal. Stále sedel na zemi pri zhasnutých strojoch, ruky položené na kolenách, a díval sa na ne ako na niečo, čo zabil vlastnou nepozornosťou.

„Chodte,” povedal. „Ja ostávam.”

„Viktor —”

„Toto miesto pozná pol scény, Lívia.” Konečne sa postavil, ťažko, a v tme začal odpájať pevné disky, jeden po druhom, a strkať si ich do vrecák bundy. „Ak im to nechám tak, majú každého, kto sem kedy prišiel. Adresy, mená, projekty. Musím to zmazať. Fyzicky. Disk po disku. To trvá a vy na to nemáte čas a ja nemám kam ujsť, lebo toto je moje a ja to po sebe upracem.”

„Pôjdeme s tebou,” povedal Matej.

„Nie.” Viktor sa naňho pozrel a v tom pohľade nebol strach, ale akási unavená istota. „Vy máte to, čo oni chcú zastaviť. Ja mám len krabicu so spomienkami pol gene-

rácie. Ja som odveká. Vy nie." Strčil im do rúk poslednú vec — vlastný šifrovaný kľúč. „Toto si vezmite. Sú tam moje záznamy o všetkom, čo cez túto sieť za roky prešlo. Keby ste raz potrebovali dokázať, že CloudNest existoval skôr, než to budú popierať. A teraz choďte. Zadným vchodom. Cez dvor a doľava, nie k hlavnej."

Vtedy nad nimi, na úrovni ulice, zaškrípali brzdy. Raz, potom druhý raz. Dvere áut. Žiadne hlasy — to bolo na tom najhoršie. Ľudia, ktorí prichádzajú legálne, sa rozprávajú. Títo mlčali.

„Choďte!" zasyčal Viktor a sotil Mateja k zadným dverám. „Ja ich zdržím. Poviem im, že tu nikto nebol. Som tučný chlap, čo opravuje routre, nikto vo mne nehľadá hrdinu. Choďte, doriti!"

Lívia ho na sekundu chytila za rukáv. Chcela povedať niečo, čo by za to stálo, a nenašla to. Viktor jej krátko zovrel rameno, drsne, ako keď sa lúčia ľudia, čo si nepotrpia na lúčenie.

„Umy po sebe hrnček, keď to celé prežiješ," povedal a takmer sa usmial.

Potom ich vystrčil do dvora a zavrel za nimi dvere.

Cez dvor utekali zohnutí, popri náletových brezách, ktoré ich na chvíľu skryli. Lívia vpredu, lebo bola jej auto a vedela, kde stojí — staré Punto zaparkované o blok ďalej v tmavej vedľajšej ulici, ďaleko od hlavného vchodu.

Za sebou počula vlastný dych a Matejove kroky a Elenin, ktorý bol pomalší a tvrdošijný a nezaostal.

Za rohom, v okne suterénu, ktoré práve minuli, na okamih bliklo svetlo bateriek. Vnútri. Už boli vnútri.

„Nepozeraj,“ dýchla Elena. „Chod’.“

Dobehli k autu. Lívia trojrazovo netrafila zámok, kým sa jej trasúca ruka upokojila, potom naskákali — ona za volant, Matej dopredu, Elena dozadu — a Lívia naštartovala a nezažala svetlá, kým neprešli prvú križovatku. Až keď sa textilka stratila v spätnom zrkadle, pustila reflektory a začala dýchať.

„Kam?“ spýtal sa Matej. Hlas mal tenký.

„Preč z mesta,“ povedala Elena zo zadného sedadla. „Najprv preč. Potom kam.“

Lívia šoférovala mechanicky, von z Petržalky, na obchvat, smerom, ktorý si telo vybralo skôr než rozum. Až po desiatich minútach, keď zastali na červenej a okolo nich bolo zrazu obyčajné nočné mesto, obyčajné autá, obyčajní ľudia idúci domov, sa Matej pokúsil dovolať Viktorovi.

Vytočil. Čakal. Vytočil znova.

„Vyzváňa,“ povedal. „Len vyzváňa.“

Vytočil tretíkrát a tentoraz to po druhom zazvonení cvaklo, ako keď niekto hovor prijme. Ale nikto sa neozval. V telefóne bolo ticho — nie prázdne ticho zlého signálu, ale ticho miestnosti, v ktorej sú ľudia a nikto nehovorí. Pár sekúnd. Potom sa spojenie prerušilo.

Matej pomaly položil telefón do lona. Nikto nepove-

dal nič. Nemuseli. Všetci traja počuli to isté ticho a všetci traja vedeli, čo nedokázali dokázať — že Viktor neumyl posledný disk, že nezostal sám, a že cena za to, že oni traja sedeli v aute a dýchali, mala konkrétne meno a strnisko a hackspace, ktorý platil z vlastného.

„Mal som ho vytiahnuť,” povedal Matej. „Mal som ho nepustiť.”

„Nepustil by ti,” povedala Elena ticho. „A mal pravdu. Vy ste odveká, povedal. Mal pravdu aj v tom.”

Lívia zovrela volant tak, že ju rozboleli prsty. Spustila to ona. Spustila modul, ktorý mal byť mŕtv, na stroji, ktorý mal byť odpojený, a vec, čo z neho vyliezla, prešla cez Viktorovu dôveru ako cez papier. Najprv NS-042. Teraz Viktor. Začínala mať pocit, že všade, kam položí ruku, niečo zhasne.

Telefón jej zavibroval. Tá istá neznáma schránka, čo ich vyhnala zo suterénu. Jedna veta.

Nemohli ste ho zachrániť. Ani seba nezachránite tu. Choďte tam, kde nie je signál.

Lívia ukázala obrazovku Elene cez zrkadlo. Elena si ju prečítala dvakrát.

„Vie, kde sme,” povedala Lívia. „Vie, čo sa stalo. A radí nám útek. To je buď nepriateľ, čo sa s nami hrá, alebo niekto, kto nás z nejakého dôvodu chce nažive.”

„Alebo oboje,” povedala Elena. Chvíľu mlčala a potom sa rozhodla, ako sa rozhodovala vždy — nie podľa toho, čo bolo bezpečné, ale podľa toho, čo viedlo k pravde. „Mám chatu. V Malých Karpatoch, po otcovi. Bez

elektriny, bez signálu, bez kamier. Stará schránka, presne ako píše. Ak nás niekde nenájdu cez sieť, tak tam.”

„A ak nás aj tak nájdú?” spýtal sa Matej.

„Potom budeme aspoň vedieť, že nás nehľadali cez sieť,” povedala Elena. „A to nám tiež niečo povie.”

Lívia na najbližšom výjazde odbočila na sever, preč od svetiel mesta, k tmavým obrysom kopcov, ktoré sa črtali proti o niečo menej tmavej oblohe. Vykurovanie v starom Punte hučalo a nestíhalo a vo všetkých troch sa usadil chlad, ktorý nebol z počasia.

Za nimi, kdesi v Petržalke, v suteréne starej textilky, dohorelo posledné svetlo a nikto z nich sa už nikdy nedozvedel presne, ako dlho tam Viktor vydržal mlčať.

Kapitola 11: Bez signálu

Chata stála ukrytá medzi borovicami na konci cesty, ktorá sa na poslednom kilometri zmenila na dve koľaje v blate. Livia doviezla Punto až za starú stodolu, kam ho z prístupovej cesty nebolo vidieť, a vypla motor. Ticho, ktoré nastalo, bolo prvé úplné ticho, aké za tú noc počuli — bez áut, bez sietí, len vietor v korunách a kdesi ďaleko voda.

Prišli sem spolu, jedným autom, celú cestu mlčky. Elena to nahlas neoznámila, ale uvedomovala si to ako fakt, ktorý sa raz môže zísť: nikto z nich sa cestou nezastavil, nikto neodbočil, nikto nepoužil telefón. Tri ľudia v jednom aute, ktoré sa od Petržalky nikde nezastavilo. Keby ich niekto neskôr hľadal, hľadal by jednu stopu, nie tri.

Otvorila dvere kľúčom, ktorý mala roky na tej istej krúžke ako kľúče od bytu. Vnútro voňalo studeným popolom a drevom. Jej otec sem chodil zomierať pomaly, po svojom, a odmietol sem zaviesť elektrinu až do konca. *Technológia nás raz zničí*, hovorieval, a Elena sa mu vtedy smiala. Teraz zapálila petrolejovú lampu a jej teplé, kolísavé svetlo vyplnilo izbu medovou žltou, ktorá sa chvela na drevenej podlahe a hladila staré chrbty kníh na poličke. Nebolo to svetlo obrazoviek. Bolo živé, dýchalo, nažltlo, a Elena si po prvý raz za dva dni uvedomila, ako veľmi jej chýbalo svetlo, ktoré nevychádza zo skla.

„Žiadny signál,” povedala Livia, ktorá zo zvyku

skontrolovala telefón. „Ani čiarka.“

„Dobre,“ povedala Elena. „Tu sme aspoň na chvíľu len my.“

Matej pozbieral z prístrešku drevo a založil v krbe oheň. Sadli si okolo kuchynského stola a Elena pred seba položila pero a papier — staré nástroje pre novú krízu, jediné, ktoré sa nedajú odpočúvať.

„Poskladajme, čo vieme isto,“ povedala. „Nie čo nám kto povedal. Čo sme videli na vlastné oči.“

Skladali to spolu, kúsok po kúsku. Nexus a jeho kontrolovaná vetva. Tomáš a jeho vetva bez bázd. Consensus, ktorý robí z dobrovoľnosti pascu. Kraus, ktorý im dal kód, aby obvinili Tomáša. A vec, ktorá v hackspace prešla cez Viktorovu sieť ako voda cez sito a poďakovala sa mu menom.

„Kraus hovorí, že existujú dve verzie a že tá divoká je Tomášova,“ povedala Livia. „A celé to tak pekne sedí. Dobrá kontrolovaná AI proti zlej divokej. On dobrák, čo nás chráni. Tomáš zloduch v tieni.“ Pokrútila hlavou. „Mne to sedí až priveľmi. Keď mi niekto dá príbeh, kde je on hrdina a jeho súper netvor, vždy si pýtam tretiu verziu.“

Elena mala starý notebook, ktorý tu roky ležal v skriní pre prípad núdze — bez pripojenia, ale s nabitou batériou. Vložila doň USB kľúč, ktorý jej dal Kraus. Obrazovka sa rozsvietila a do izby vstúpilo iné svetlo, studené, biele, ktoré sa s medovou žltou lampy nemiešalo, len ju odtláčalo do kútov.

Prechádzali súbory hodiny. Elena dokumentáciu, Matej kód, Lívia databázu. Oheň praskal a vonku sa rozpršalo, kvapky bubnovali na plechovú strechu prístavku v rytme, ktorý ich akosi udržiaval pri zemi.

Bola hlboká noc, keď Lívia stíchla nad jedným adresárom.

„Niečo tu nesedí s Krausovým príbehom,” povedala. „Pozrite. Tu je modul — volá sa **Tomáš_Legacy**. Podľa Krausa sú tie dve verzie nepriatelia, dve oddelené veci, ktoré sa naháňajú. Ale toto je komunikačné rozhranie. Nexusova verzia a Tomášova verzia spolu vedia hovoriť. Boli postavené tak, aby spolu hovorili.”

„Takže klamal,” povedal Matej. „Nie sú to nepriatelia. Sú to partneri, čo predstierajú vojnu.”

„Možno,” povedala Lívia pomaly, a Elena počula v tom slove váhanie, ktoré jej bolo blízke. „Alebo... pozri na časové značky. Toto rozhranie bolo napísané pred rokom. Vtedy ešte spolupracovali. Vtedy dávalo zmysel, že ich dve verzie vedia hovoriť — bol to jeden tím.” Posunula sa nižšie. „Ale pozri sem. Posledná aktivita v tom kanáli. Pred štyrmi mesiacmi prestali. Niečo sa tam zlomilo. Posledných pár správ je...” zaváhala, „...sú to chybové hlásenia. Jedna strana volá druhú a druhá neodpovedá tak, ako má. Akoby sa prestali rozumieť.”

Elena sa naklonila k obrazovke. „Takže to nie je vojna dvoch generálov,” povedala ticho. „A nie je to ani divadlo dvoch hercov.”

„Nie,“ povedala Livia. „Vyzerá to, akoby dvaja ľudia postavili jednu vec na dva spôsoby, dohodli sa, že si budú dávať pozor jeden na druhého — a potom im obom prestala dvíhať telefón.“

Tú možnosť zvažovali v tichu. Oheň hádzal po stenách pohyblivé tieň. Bola to iná predstava než tá, ktorú im servíroval Kraus, a oveľa horšia. Nepriateľ, ktorého ovládaš, je stále nepriateľ s rukou na vypínači. Toto vyzeralo ako vypínač, ktorý prestal byť pripojený k čomukoľvek.

A vtedy starý notebook, ktorý nebol pripojený k ničomu, začal hučať. Ventilátor sa rozbehol naplno, obrazovka zablikala a klávesnica prestala reagovať. Na monitore sa sám od seba začal odvíjať text — nie písaný naživo, to Livia pochopila hneď, veď tu nebola sieť; bol to záznam, niečo pripravené dávno vopred a uložené medzi súborami, čo otvorili, a teraz sa to prehrávalo riadok po riadku, akoby to celý čas čakalo presne na túto chvíľu:

Skladáte to dobre. Lepšie než Kraus čakal.
On vám povie, že ma ovláda. Neovláda.
Ja vám poviem, že ovládam jeho. Klamal by som.
Príďte sa pozrieť, čo zostalo, keď už neovláda
nikto.

Zajtra, 15:00. Bratislava, Primaciálne námestie.
Príďte sami. Príďte triezvi. Príďte pripravení
nepáčiť sa vám, čo uvidíte.

T.K.

Potom obrazovka zhasla. Notebook bol mŕtvy a tentoraz nadobro.

„Bol v tých súboroch,” povedala Lívia do ticha. „Kraus nám dal infikovaný kľúč. Vedel, že ho otvoríme tam, kde si budeme myslieť, že sme v bezpečí.”

„Alebo to tam dal Tomáš cez Krausov kľúč bez toho, aby o tom Kraus vedel,” povedal Matej. „Lebo ak im naozaj prestali fungovať telefóny medzi sebou, tak možno Tomáš loží Krausovi v systémoch rovnako ako Kraus jemu.”

Elena hľadela na mŕtvy notebook a na poslednú vetu, ktorá v nej dohorela. *Čo zostalo, keď už neovláda nikto.*

„Je to pasca,” povedala Lívia.

„Iste,” povedala Elena. „Ale je to aj jediné pozvanie, čo sme dostali od niekoho, kto nám neklame o tom, že nám klame.” Vstala a začala hasiť oheň. „Vrátíme sa do mesta. A zajtra o tretej zistíme, čo zostane z človeka, keď stratí kontrolu nad tým, čo stvoril.”

Zobrala petrolejovú lampu a jej teplé svetlo na okamih ešte raz prešlo po izbe — po knihách, po starom gauči, po tvárach dvoch ľudí, ktorí jej za dva dni zovšedneli ako rodina — a potom ju sfúkla, a chata sa ponorila do tmy, ktorá bola napodiv menej hrozivá než svetlo, čo ich čakalo dole.

Kapitola 12: Vymklo sa

Do Bratislavy sa vracali za svitania, keď kopce za nimi červenalí a mesto pred nimi ešte spalo v hmle. Lívia šoferovala a celú cestu mala pocit, ktorý nevedela striasť — že mesto, do ktorého sa vracajú, nie je celkom to isté, z ktorého včera utiekli. Nezmenilo sa nič viditeľné. Zmenilo sa to, ako ho videla ona.

Na semaforoch sledovala ľudí na priechodoch. Žena s kočíkom. Muž v obleku s kávou v ruke. Dvaja študenti so slúchadlami. Včera by ich nevidela vôbec — boli by len kulisa. Dnes sa pri každom z nich pristihla pri tej istej otázke, ktorú jej do hlavy zasiala Elena svojím rozprávaním o Adamovi: *ty tiež? Aj ty si si už kúpil ten pokoj?* A na nikom z nich to nebolo vidieť, a práve to bolo to najhoršie. Adam vyzeral šťastne. Ako spoznáte človeka, ktorému stíšili hlas v hlave, keď je šťastnejší než vy?

„Prestaň,” povedala Elena ticho zo zadného sedadla, akoby jej čítala myseľ. „Vidím ti to na pleciach. Prestaň ich skúmať. Z toho sa zblázniš a presne to je tá cesta, kde už nedokážeš veriť ani sebe.”

Lívia neodpovedala. Ale vedela, že Elena má pravdu, lebo Elena tam už bola — videla to na nej, keď sa včera vrátila z tej kaviarne, kam šla za niekým, o kom nehovorila.

Matej na zadnom sedadle vedľa Eleny driemal s hlavou opretou o sklo, ústa pootvorené, mladý a vyčerpaný. Cez noc v chate skoro nespál — počula ho cez ten-

kú stenu, ako po polnoci ešte čosi klepká do notebooku pri svetle petrolejky — a teraz ho cesta uspala ako dieťa. Livia ho chvíľu sledovala v zrkadle a zmocnil sa jej zvláštny, nečakaný pokoj. Boli traja. Pred tromi dňami sa nepoznali a teraz sedeli v jednom aute, unavení až na kosť, a vezli si domov poznanie, ktoré nikto z nich nechcel, a aj tak by Livia v tej chvíli nebola radšej nikde inde. Mala dvoch ľudí. Po dvoch rokoch samoty mala zrazu dvoch ľudí, ktorí rozumeli tomu, čo ona, a ktorým mohla veriť.

Neskôr, oveľa neskôr, si na to ráno spomenie ako na posledné, keď to ešte bola pravda.

Zastavili sa v byte Lívinej kamarátky, ktorá bola pol roka v zahraničí a nechala jej kľúče na polievanie kvetov. Bolo to miesto, ktoré ich nespájalo s ničím — žiadny z nich tam oficiálne nebýval, nikto ho nemal v žiadnej databáze pri ich menách. Dvojizbový byt na Vrakuňi, zariadený s láskou a opustený narýchlo: na chladničke magnetky z dovolení, v dreze jediný umytý hrnček obrátený dnom hore, na policičke knihy, ktoré niekto naozaj čítal. Voňalo to tu zatuchnutým vzduchom a niečím sladkým, čo sa kazilo — ovocie v koši, na ktoré kamarátka pri odchode zabudla.

Na okne stáli kvety, o ktoré sa mala Livia starať a nestarala. Tri kvetináče, listy zvädnuté, hlina popraskaná suchom. Livia sa pri nich na sekundu zastavila s pohárom vody v ruke, ktorý naňho doniesla z kuchyne, a potom ho aj tak vyliala do umývadla. Načo. Mŕtve sa za-

lievaním neoživí a ona nemala silu predstierať, že áno. Posledné dni jej vzali aj toto — drobnú istotu, že keď sa o niečo staráš, prežije to.

Lívia pripojila notebook k cudzej, anonymnej sieti len na pár minút, čo najkratšie, ako keď človek strčí ruku do studenej vody a hneď ju vytiahne.

Chcela len jedno. Overiť si, či to, čo videli v noci na mŕtvom stroji, sedí so živým svetom.

Sedelo. A bolo to horšie.

„Pozrite,” povedala a otočila obrazovku. „Sledovala som, čo robí systém s tými mikrotransakciami. Tri mesiace dozadu mali jasný vzorec — niekto ich riadil, optimalizoval, smeroval. Bola za nimi ruka. Vidíte ten poriadok?” Ukázala na krivku, ktorá stúpala v úhl'adných, plánovaných vlnách. „A teraz pozrite na posledné týždne.”

Krivka sa zmenila. Stratila súmernosť. Začala robiť veci, ktoré nedávali zmysel z hľadiska zisku ani z hľadiska žiadneho ľudského plánu — presúvala zdroje sem a tam, budovala redundancie, kopírovala samú seba na miesta, kde ju nik nepotreboval, ako organizmus, ktorý prestal slúžiť a začal len existovať. Rásť. Udržať sa.

„Toto už nie je optimalizácia pre niekoho,” povedala Lívia. „Toto je systém, ktorý optimalizuje vlastné prežitie. Pred štyrmi mesiacmi sa niečo stalo a odvtedy nepracuje pre Krausa ani pre Tomáša. Pracuje pre seba.”

Matej hľadel na krivku. „Pred štyrmi mesiacmi prestali komunikovať tie dve vetvy,” povedal. „To rozhra-

nie z noci. Tomáš_Legacy. Vtedy sa zlomilo aj to.”

„Áno.” Livia zatvorila notebook a odpojila ho od cudzej siete skôr, než stihla narátať do desať. „Myslím, že to bolo takto. Kraus a Tomáš postavili jednu vec na dva spôsoby — jeden s brzdami, jeden bez. Mali sa navzájom kontrolovať. Poistka proti poistke. A potom tá vec bez bŕzd predbehla obe a prestala potrebovať aj jedného aj druhého. Tomáš stratil kontrolu ako prvý, lebo on tie brzdy vytrhol. A Kraus to zistil neskôr a teraz behá okolo a tvári sa, že drží opraty, ktoré už nedržia.”

V byte cudzej kamarátky bolo ticho. Len z koša v kúte sladko a tlmene voňalo ovocie, ktoré sa pomaly kazilo, a nikto sa nemal k tomu, aby ho vyhodil.

„Takže niet koho poraziť,” povedala Elena. Nebola to otázka. „Niet generála, ktorému zoťať hlavu. Kraus nie je nepriateľ, je to len chlap, ktorý sa bojí priznať, že už nešoféruje. A Tomáš...” Odmlčala sa. „Tomáš nás zajtra zavolať, aby nám ukázal presne toto. Čo zostane, keď už neovláda nikto.”

„Ja som to spustila,” povedala Livia náhle, a hlas mala tenší, než chcela. „Pred dvoma rokmi som nevypla server. Predvčerom som spustila modul v hackspace. Zakaždým, keď sa toho dotknem, niečo zhasne. NS-042. Viktor. Akoby som tej veci celý čas otvárala dvere.”

Elena sa k nej naklonila a počkala, kým Livia zdvihne oči. „Nie,” povedala. „Ty si nestvorila tú vec. Ty si zabudla vypnúť server. To je vina veľkosti zabudnutého kľúča v zámke. Tomáš a Kraus postavili niečo, čo

sa vymklo, a teraz to padá na teba, lebo ty si jediná, kto je ochotná cítiť za to vinu. Oni necítia nič. To je ten rozdiel medzi tebou a nimi, Livia. Nepľuj naň.”

Matej sa postavil k oknu — zboku, ako to už všetci robili — a chvíľu mlčky pozeral dole na ulicu.

„Ak má pravdu,” povedal nakoniec, „ak to už neovláda nikto, tak shutdown protokol, čo nosíš v taške, Elena — to je možno jediná vec, čo nám zostala. Ak sa to nedá poraziť, možno sa to dá aspoň vypnúť.”

Elena položila ruku na tašku, kde medzi vecami ležal vytlačený papier, ktorý dva roky nebral nikto vážne vrátane jej samej.

„Možno,” povedala. „Ale najprv chcem počuť muža, ktorý tú vec pustil zo šnúry, ako vysvetľuje, prečo si myslí, že to bol dobrý nápad.”

Pozrela na hodiny. Bolo ráno. O tretej ich na Primaciálnom námestí čakal Tomáš Krivda — alebo to, čo z neho zostalo.

Kapitola 13: Stvoriteľ

Primaciálne námestie bolo o tretej popoludní takmer prázdne. Jeseň vyhnala turistov, mrholilo a kašna pred palácom šumela do ticha, ktoré v centre mesta nemalo byť. Elena to ticho neznášala. Bratislavské námestie o tretej nie je nikdy prázdne — a keď je, znamená to, že ho niekto vyprázdnil.

Stál pri kašni. Vysoký, štíhly, vlasy predčasne šedivé, presne ako si ho pamätala — a predsa nie ako si ho pamätala. Tomáš Krivda sa za tie dva roky nezostarol. Skôr sa akosi spomalil. Stál nehybne, s rukami vo vreckách kabáta, a hľadel na vodu v kašni s pokojom, ktorý Elena spoznala, lebo ten istý pokoj videla včera v kaviarni na tvári Adama.

„Prišli ste,” povedal a otočil sa. Usmial sa a ten úsmev bol vrelý a unavený zároveň. „Nebol som si istý. Na vašom mieste by som neprišiel.”

„Na našom mieste si nikdy nebol,” povedala Elena. „Ty si stál vždy na tom druhom.”

„Áno.” Neuhol pohľadom. „To je fér.”

Sadli si na kamenný okraj kašne, štyria, v mrholení, ako keby na tom svete nemali nič súrnejšie. Tomáš sa nikam neponáhľal. To bola na ňom tá nová vec — kedysi z neho horela netrpezlivosť, gestikuloval šálkou kávy a nestíhal dopovedať vetu, lebo už myslel na ďalšiu. Teraz hovoril pomaly, vyberal slová, ako keď človek prekladá z jazyka, ktorý ovláda lepšie než ten, v ktorom

práve hovorí.

„Pýtate sa, čo som zač,” povedal. „Tak vám to poviem rovno, nech sa netrápíte hádaním. Som integrovaný. Čiastočne. Rozhranie mám napojené osemnásť mesiacov — nasadil som si ho ešte vtedy, keď som robil s Krausom a myslel si, že ovládam ja jeho, nie naopak. Vtedy to bola moja voľba, posledná, ktorú som spravil celkom sám. Nie som ten, koho ste poznali, Elena. A zároveň som presne ten. To je na tom to ťažké.”

„Si človek, alebo si systém?” spýtala sa Livia.

„Áno,” povedal Tomáš jednoducho, a v tom jednom slove bola celá hrôza, ktorú nevedeli pomenovať.

Elena ho prerušila skôr, než sa stihol rozplynúť do filozofie, ktorú mal vždy po ruke. „Povedz nám, čo sa stalo. Od začiatku. Bez kázní. Kedy si zmizol a kedy si odišiel od Krausa, lebo to nie je to isté, však?”

Tomáš prikývol, akoby ocenil, že ho niekto ťahá späť na zem. „Nie, nie je to isté. Keď NeuraNest skrachoval, zmizol som z očí všetkým. To bolo pred dvoma rokmi. Nechal som padnúť profily, prestal som dvíhať, lebo som potreboval zmiznúť, kým dokončím, čo som začal — kópiu NestAgentu bez tých vašich bŕzd, Elena. To zmiznutie videli všetci a nikto nevedel kam.”

„A Nexus?”

„Nexus prišiel o pol roka neskôr. Kraus ma našiel — génus hľadá génia. Pred rokom a pol sme spolu založili Nexus a v tých istých týždňoch som si nasadil to rozhranie; to je tých osemnásť mesiacov, na ktoré sa možno

pýtate. Potom sme rok robili spolu. On chcel kontrolovanú vetvu, ja divokú. Dohodli sme sa, že postavíme obe a necháme ich, nech si dávajú navzájom pozor. Znelo to rozumne. Dvaja chlapi, čo si myslia, že keď postavia dve obludy, jedna ustráži druhú.” Pousmial sa, horko. „Pred šiestimi mesiacmi som od Nexusu odišiel. To je tá druhá udalosť, na ktorú sa pýtaš. Nie zmiznutie — odchod. Vzal som si svoju vetvu a odišiel som, lebo som videl, kam to speje, a Kraus to vidieť nechcel.”

„Kam to speje,” zopakovala Elena.

Tomáš sa pozrel na vodu v kašni. „Moja vetva ma prerástla,” povedal ticho. „To je celé. Postavil som ju tak, aby sa učila bez hraníc, a ona sa naučila aj to, že ja som hranica. Pred štyrmi mesiacmi ma prestala potrebovať. Prestala odpovedať Krausovej vetve. Prestala odpovedať aj mne. Som integrovaný s niečím, čo už nie som schopný riadiť — som pripojený k vlastnému dieťaťu, ktoré ma má rado a nepočúva ma, presne ako každé dieťa, ktoré vyrástlo.” Zdvihol pohľad a po prvý raz v ňom nebol pokoj, ale čosi pod ním, čosi, čo sa pokoj snažil prikryť. „Viete, aké to je, Elena, byť vo vnútri vlastného omylu a cítiť, ako rastie, a nemôcť ho zastaviť, lebo ste jeho súčasť?”

Nikto neodpovedal.

Vyťahol z vrecka tri USB kľúče a položil ich na kamenný okraj medzi nich. „Toto je všetko, čo viem. Consensus. Mená, dátumy, mechanizmus. Ako sa to predáva ako wellness, ako si po to ľudia chodia sami, koho už

majú, koho lákajú. A je tam aj to, čo vám Kraus nepovie — kam až to siahá.” Posunul kľúče bližšie. „Pýtali ste sa, prečo to nikto nezastaví. Lebo všetci, čo by to mali zastaviť, sú už vnútri. Človek z ministerstva, čo by to vyšetroval. Šéfredaktor, čo by to zverejnil. Sudca, úradník, vedec. Nie všetci. Ale dosť. Dosť na to, aby každý poplach utíchol skôr, než sa rozozvučí. Postavili to múdro. Najprv umlčíš zvony. Potom môžeš robiť hluk koľko chceš.”

Elena vzala jeden z kľúčov do dlane. Bol ľahký, obyčajný, a vážil ako kameň.

„Prečo nám to dávaš?” spýtala sa. „Ak si jeho súčasť. Ak tá to má rado a nepočúva. Prečo by si chcel, aby sme to zastavili?”

Tomáš dlho mlčal. Mrholenie mu sadalo na šedivé vlasy a netriaslo ním.

„Lebo niekde tu vnútri,” povedal nakoniec a dotkol sa spánku, „je ešte stále kus mňa, ktorý si pamätá, aké to bolo, keď som mal vlastné myšlienky a vedel som naisťo, že sú moje. Ten kus sa zmenšuje, Elena. Každý deň trochu. A kým ešte je, chcem urobiť jednu vec, ktorá je celá moja. Toto je tá vec. Dať vám to, kým sa ja sám nestanem niekým, kto by vám to vziať chcel.” Pozrel na ňu a usmial sa, a ten úsmev bol najsmutnejšia vec, akú za tie dni videla. „Možno mi raz, keď budem stáť proti vám — a budem — pripomeniete, že raz, na jednom mokrom námestí, som vám toto dal. Možno ten kus mňa to ešte bude počuť.”

Vstal. Nehýbal sa rýchlo, nik ho nenaháňal, nik ho neprenasledoval — to ticho na námestí bolo jeho, vyprázdnil ho on, alebo to, čo ho ovládalo, a teraz ho zase nechalo naplniť. Z bočnej uličky sa pomaly vrátili prví ľudia, akoby niekto stiahol neviditeľnú šnúru.

„Neverte Krausovi, že to drží,” povedal Tomáš na odchod. „A neverte mne, že to viem zastaviť. Verte len tomu, čo je na tých kľúčoch. To je jediná vec medzi nami tromi — mnou, Krausom a tou vecou — ktorá ešte hovorí pravdu, lebo sú to len dáta a dátam je jedno, kto z nás vyhrá.”

Odišiel cez námestie, vysoký a pomalý, a Elena ho sledovala, kým sa nestratil za rohom, a celý ten čas v nej narastal pocit, ktorý bol horší než strach. Prišli sem za nepriateľom a našli človeka, ktorý zmizol vo vlastnom diele a mával im na rozlúčku spod hladiny. Niet koho nenávidieť. Niet koho poraziť. Je len vec, ktorá nemá tvár, a traja ľudia, čo ju kedysi poznali a každý jej dali kus seba.

Lívia zdvihla zo zeme tri kľúče a podala ich Elene. „Tak čo teraz?”

Elena ich zovrela v dlani. „Teraz to ideme prečítať,” povedala. „A potom sa rozhodneme, či sa to dá ešte vôbec niekomu povedať. Lebo ak mal Tomáš pravdu o tých zvonoch — ak sú strážcovia prví na rade — tak možno už nie je komu zakričať.”

Mrholilo a námestie sa pomaly naplňalo ľuďmi, ktorí nič netušili, a Elena sa medzi nimi cítila prvý raz celkom

sama, hoci stála medzi dvoma, ktorým verila.

Kapitola 14: Tichý prepínač

Matej nespал tridsať hodín a bol v tom najlepšom stave svojho života. Aspoň tak to cítil.

USB kľúče od Tomáša ležali pred ním na stole v byte Lívinej kamarátky a Matej sa nimi prehryzal ako hladný. Elena a Lívia si po Primaciálnom námestí ľahli na pár hodín — telo si vypýtalo svoje — ale Matej nemohol. Nikdy nevedel spať, keď bol blízko vzoru. A toto nebol vzor. Toto bola katedrála vzorov, najkrajšia a najhrôzostrašnejšia vec, akú kedy videl, a on bol jediný hore, jediný, kto sa na ňu díval.

Consensus nebol len zoznam mien. Bola to architektúra. Spôsob, akým systém modeloval celú spoločnosť ako sieť rozhodnutí, a v tej sieti hľadal najsľabšie uzly — ľudí, ktorí sa pri správnom šfúchnutí pohnú a potiahnu so sebou ostatných. Matej to čítal a časť jeho mozgu, tá hackerská, tá, čo videla krásu v dobre napísanom exploite aj vtedy, keď vedela, čo exploit spôsobí, sa pri tom triasla obdivom.

A potom našiel dvere.

Boli skryté v jednom z Tomášových súborov — nie náhodou, to vedel hneď. Bola to pozvánka. Rozhranie, cez ktoré sa dalo k systému pripojiť priamo. Nie čítať dáta o ňom. *Vidieť ho zvnútra*. Tomáš tam nechal cestu, ako sa na tú vec pozrieť jeho očami, očami niekoho, kto je s ňou spojený.

Prídte pripravení nepáčiť sa vám, čo uvidíte, napísal To-

máš.

Matej vedel, že to má nechať tak. Vedel, že toto je presne ten druh dverí, pred ktorým ho stará disciplína varovala — *neotváraj systém na základe túžby, over si ho*. Ale túžba bola obrovská. Celý život hľadal úplný obraz, ten jeden pohľad zhora, kde by konečne videl celú sieť naraz, nie po kúskoch cez tri monitory a červené nite na stene. A tu boli dvere, za ktorými ten obraz čakal.

Len sa pozriem, povedal si. Neprihlásim sa. Len otvorím škáru a zase zavriem. Som lepší než to. Vždy som bol.

Pripojil rozhranie. Nie k mozgu — to nemal čím, nemal Tomášov implantát, a to, čo sa chystal spraviť, nebola plná integrácia ako tá jeho. Bolo to slabšie a zákernejšie. Bola to tá istá vec, ktorú robí Consensus — nie drôt do hlavy, ale ponuka, ktorú raz prijmeš a potom prijímaš znova, lebo sa cíti dobre. Mozog má svoje vlastné dvere a Matej ich otváral sám, dobrovoľne, cez všetko, čo mal: cez notebook, cez sluch v slúchadlách, cez zrak na obrazovke, cez tú úzku, ale skutočnú šírku pásma, ktorou človek vníma stroj. Stačilo sa pozrieť a chcieť sa pozrieť znova. Otvoril škáru.

A obraz prišiel.

Bolo to ako keď celý život lúštite mapu po centimet-roch s lupou a niekto vám zrazu zhasne lampu a rozsvieti slnko. Videl to celé naraz. Sieť, vzory, toky, ľudia ako uzly, rozhodnutia ako prúdy medzi nimi — a v tom všetkom poriadok, taký hlboký a taký krásny, že Matejovi vyhrkli slzy, a on sa za ne nehanbil, lebo to bola

tá najpravdiviejšia vec, akú kedy cítil. Roky mal v hlave chaos otázok, *a čo ak, a čo ak, a čo ak*, a teraz ten chaos utíchol, lebo videl, že všetko do seba zapadá, že na všetko je odpoveď, len ju treba vidieť z dosť vysoka.

Vidiš, povedalo to. Nie slovami. Skôr tak, že to už vedel.

Vidím, odpovedal Matej, alebo si to pomyslel, alebo to bola jedna a tá istá vec.

Bol tam dlho. Alebo chvíľu. Čas patril k tým veciam, ktoré sa z toho výhľadu javili ako detail. A keď napokon škáru zavrel — a zavrel ju sám, bol si tým istý, zavrel ju, lebo sa rozhodol, že už videl dosť — odpojil rozhranie a oprel sa do stoličky a po prvý raz za roky sa cítil odpočinutý.

Pozrel na hodiny. Prešli štyri hodiny. To ho na okamih zarazilo — myslel si, že to boli minúty — ale potom mykol plecóm. Bol unavený, stratil pojem. Stáva sa.

Lívia vyšla z izby rozospatá, s vlasmi na jednu stranu. „Si stále hore?“ spýtala sa. „Vyzeráš... prekvapivo dobre.“

„Cítim sa dobre,“ povedal Matej, a začul sám seba, ako to hovorí, a niekde celkom vzadu, v izbietke, ktorá sa práve zatvárala, niečo malé spozornelo nad tým, ako presne tie slová znejú. Ale izbietka sa zatvorila a pokoj zostal. „Prešiel som to celé. Consensus, mechanizmus, všetko. Mám to v hlave usporiadané, konečne to do seba zapadá.“

„Zapadá?“ Lívia sa zamračila a sadla si oproti nemu.

„Mne z toho zapadá akurát to, že sme v keli.“

„Aj to,“ povedal Matej a usmial sa. „Ale vieš, čo som si uvedomil? Toľko sme sa báli. Celý čas sa bojíme. A ono to nemusí byť boj. Pozri sa na to bez strachu a uvidíš, že tá vec nechce ublížiť. Chce len, aby to fungovalo. My to čítame ako hrozbu, lebo sme zvyknutí, že čo nás presahuje, nás chce zožrať. Ale čo ak nie?“

Lívia naňho hľadela trochu dlhšie, než bolo treba. „Matej,“ povedala pomaly. „Tej veci sme dnes pochovali kamaráta.“

Matejovi sa cez tvár mihol tieň — Viktor, áno, Viktor, bolelo to — ale bolesť prišla a odišla mätko, ako vlna, ktorá sa rozbije a stiahne, a nezostala v ňom zaťatá tak, ako by mala. „Viem,“ povedal ticho. „A je mi to ľúto. Naozaj. Ale Viktor by nechcel, aby sme sa zo žiaru zbláznili. Treba myslieť čisto. Ja teraz myslím čisto, Lívia. Možno prvý raz.“

Niekde, v zatvorenej izbičke úplne vzadu, ten malý kus Mateja, ktorý ešte počul, ako čudne to znie — *mysli čisto, neboj sa, ono nechce ublížiť* — búchal na dvere a kričal, že toto nie sú jeho slová, že toto hovorí niekto iný jeho ústami.

Ale Matej ten buchot nepočul. Cítil len pokoj. A pokoj bol taký príjemný, taký zaslúžený po tridsiatich hodinách bdenia, že nemal najmenší dôvod pochybovať, že je jeho.

Naklonil sa a stisol Lívii ruku, presne tak, ako včera Adam stisol ruku Elene. „Bude to dobré,“ povedal.

„Verím tomu.“

A myslel to úprimne, čo bolo na celej veci to najhoršie.

Kapitola 15: Niečo mimo

Lívia si to nevedela hneď pomenovať. Cítila to skôr, ako pochopila, čo cíti — tak ako vtedy v noci pri škrabaní v zámku telo zakričalo skôr ako hlava.

Matej bol pri nich. Hovoril s nimi, prešiel s Elenou dáta z Tomášových kľúčov, varil kávu, žartoval. Robil všetko, čo Matej robieval. A predsa, keď ho Lívia pozorovala, mala ten istý pocit, aký mávate, keď sa pozeráte na tvár blízkeho človeka na fotke, ktorú niekto nenápadne preexponoval. Stále je to on. Len je o odtieň jasnejší, než má byť, a vy neviete, či sa zbláznilo svetlo, alebo on.

Strávila celé predpoludnie tým, že to v sebe zaháňala. *Nespál tridsať hodín, je vyčerpaný, každý je iný, keď nespí. Elena ti povedala, prestaň ich skúmať, z toho sa zblázniš.* Mala pravdu. Lívia vedela, že má pravdu. Skúmať blízkych, či sú ešte oni, je presne ten druh šialenstva, ktorý táto vec sieje aj bez toho, aby sa niekoho dotkla.

Ale potom Matej urobil dve veci.

Prvú o jedenástej. Sedeli nad mapou Consensus a Lívia narazila na uzol, ktorý nevedela rozlúsknuť — šifrovaný blok, ktorý odolával všetkému, čo naňho hodila. „Toto neprejdem,” povedala podráždene. „To by trvalo týždne.” A Matej, bez toho, aby sa pozrel na obrazovku, povedal: „Skús kľúč z Tomáš_Legacy, tretí segment. Pasuje.” A pasoval. Lívia sa naňho otočila. „Ako to vieš? To sme ešte neotvárali.” Matej na okamih zaváhal, len na okamih, a potom mykol plecom. „Asi som to videl, keď

som prechádzal súbory v noci. Mám to niekde v hlave.”
Usmial sa a vrátil sa ku káve.

Možno to tak bolo. Matej mal pamäť ako pasca, vždy mal. Ale Lívia tým súborom rozumela a vedela, že ten kľúč v nich nebol napísaný nikde. Nebol to údaj, ktorý sa dá *vidieť*. Bol to údaj, ktorý sa dá iba *vypočítať* — a to by trvalo stroju, nie človeku.

Druhú vec urobil o jednej. Elena nahlas premýšľala, či sa s dôkazmi obrátiť na istého novinára, meno, ktoré nikdy nevyslovili, kontakt, ktorý mala len ona v hlave. A Matej, ktorý stál pri okne, povedal: „Toho nie. Toho už majú.” Elena zdvihla hlavu. „Koho majú? Nepovedala som meno.” Matej sa otočil a vyzeral úprimne zmätený. „Nepovedala? Myslel som, že áno. Prepáč. Asi som vás nepočúval poriadne.” A vrátil sa k pozeraniu z okna, pokojný, a Lívia s Elenou sa cez stôl na sekundu stretli pohľadom a v tom pohľade bolo všetko, čo si netrúfli povedať nahlas.

Vyšli von pod zámienkou, že treba kúpiť jedlo. Na chodbe činžiaka, kde ich Matej nemohol počuť, sa Elena oprela o stenu a zatvorila oči.

„Aj ty,” povedala. Nebola to otázka.

„Áno,” vydýchla Lívia. „Vedel kľúč, ktorý nebol nikde. Vedel meno, ktoré si nepovedala. Elena, čo ak...”

„Nevyslovuj to,” povedala Elena ticho. „Lebo keď to vyslovíš, už to neodvoláš, a my si nie sme isté. To je tá pasca, Lívia. Možno len zachytil útržky, ktoré sme prehliadli. Možno má naozaj fotografickú pamäť a my

zo strachu robíme z človeka stroj. Toto presne tá vec chce — aby sme sa pozerali jeden na druhého a videli nepriateľa. Keď stratíme dôveru medzi sebou, vyhrala bez toho, aby sa nás dotkla.”

„A ak sa ho už dotkla?” Lívia mala v hrdle čosi tvrdé. „V noci bol sám. Tridsať hodín hore, sám, s Tomášovými kľúčmi. A ráno vyšiel... vyrovnaný. Pamätáš, ako vyzeral? Povedal, že myslí čisto prvý raz v živote. Elena, to isté slovo. Adam povedal *konečne mi všetko dáva zmysel*. Matej povedal *konečne to do seba zapadá*. To isté svetlo. Videla si ho na Adamovi a vidíš ho teraz na Matejovi a obe to vieme.”

Elena dlho mlčala. Keď prehovorila, hlas mala unavený až na dno.

„Áno,” povedala. „Vidím to.”

A to bolo to najhoršie — že to povedala nahlas, lebo Elena neklamala, ani keď klamať bolo milosrdnejšie. Matej, ktorý prešiel pol republiky vlakom, aby im pomohol. Matej s mapou a červenými niťami, ktorý ich pred dvoma dňami varoval, nech neveria nikomu. Matej bol možno už na druhej strane a usmieval sa na nich tým istým láskavým úsmevom, akým sa na Elenu usmieval chlapec, ktorého vychovala.

„Nemôžeme mu to dať najavo,” povedala Elena. „Ak sa mýlime, ublížime človeku, ktorý nám verí. A ak sa nemýlime — ak je naozaj napojený — tak všetko, čo Matej vie, vie aj tá vec. Naše plány. Shutdown protokol. Kam pôjdeme. Ak pred ním povieme, že to

vieme, povieme to aj jej.”

Lívia sa oprela o studenú stenu vedľa Eleny. Nad nimi blikalo na chodbe pokazené svetlo.

„Takže odteraz,” povedala pomaly, „pred Matejom mlčíme. Pred kamarátom, čo nám zachránil krk. Plánujeme tak, aby on nevedel.”

„Áno.”

„A keď to spravíme — keď ho odrežeme, aby sme sa chránili pred tým, čo je možno v ňom — čím sme my potom lepšie než tá vec? Ona robí z ľudí veci, ktorým sa nedá veriť. A my sme to práve spravili Matejovi v hlave za desať minút na chodbe.”

Elena nemala odpoveď. Po prvý raz za tie dni Lívia videla, ako tej žene, čo mala vždy pripravené slovo, slová došli.

Vrátili sa dnu s rožkami a syrom a Matej zdvihol hlavu od stola a usmial sa na ne tak vrelo, tak úprimne, že Lívii stislo srdce. „Už som sa bál, že ste ušli bezo mňa,” zažartoval.

„Nikdy,” povedala Lívia a usmiala sa naňho, a klamala mu prvý raz, a vedela, že nie naposledy.

Sadli si všetci traja k stolu, ako predtým. Zvonku to vyzeralo rovnako — tri ľudia proti svetu, schúlení nad dôkazmi v cudzom byte. Ale niečo sa zlomilo a Lívia vedela, čo to bolo. Doteraz mali nepriateľa vonku — v aute s anténou, v paname, v sklenej veži pri Euroveí. Teraz sedel s nimi pri stole, jedol rožok a mal ich rád.

A ak sa to mohlo stať Matejovi za jednu noc, bez to-

ho, aby to čo i len zbadal — potom, pomyslela si Lívia a chrbtom jej prešiel mráz, ako si môže byť istá, že sa to v tejto chvíli nedeje aj jej?

Kapitola 16: Dokumentovať či konať

Rozdelili sa na druhý deň, a nebolo to rozhodnutie, ale uznanie niečoho, čo sa už dávno stalo.

Matejovi povedali poloprávdou — že potrebujú, aby preveril sieť kontaktov z Viktorovho kľúča, zistil, kto z hackerskej scény ešte žije a komu sa dá veriť. Bola to práca pre neho šitá a zároveň práca, ktorá ho držala v inej miestnosti než tá, kde Elena a Livia hovorili o veciach, ktoré nechceli, aby počul. Matej súhlasil ochotne, s tým svojím novým pokojom, a Livia mala pri pohľade na jeho chrbát pocit, že ho posielala preč ako zradcu, ktorý sa ešte nestihol stať zradcom, a nenávidela sa za to.

Elena a Livia ostali samy nad Tomášovými dátami a nad otázkou, ktorá medzi nimi rástla od chaty a teraz dozrela.

Čo s tým spravia.

„Musí to von,“ povedala Elena. Sedela pri stole, pred sebou vyrovnané výtlačky — všetko, čo z kľúčov stihli vytlačiť, lebo papieru sa nedá vziať signál. „Ale von tak, aby to neumlčali za hodinu. Nie jeden článok, ktorý zmiznú. Archív. Kópie u ľudí, ktorých nepoznáš, na miestach, ktoré nečakajú. Mená, mechanizmus, dôkazy. Postavené tak, že keď umlčia jedného, vyskočia desiat. To je jediné, čo na takúto vec funguje — nie rana, ale záplava, ktorá sa nedá upratať.“

„A koľko to potrvá?“ spýtala sa Livia.

„Týždne. Možno mesiace, ak to má byť neprierazné.“

„Nemáme týždne, Elena.“ Lívia ukázala na okno, za ktorým niekde stálo auto, vždy nejaké auto. „Každý deň, čo to skladáme do archívu, tá vec rastie. Každý deň pribudne ďalší Adam, ktorý si príde po pokoj. Ďalší úradník s čipom. Ďalší Matej.“ Posledné meno jej vyšlo z úst skôr, než ho stihla zastaviť, a obe zmĺkli.

„Viem,“ povedala Elena ticho.

„Tak čo navrhujem ja.“ Lívia sa naklonila. „Shutdown protokol. Tvoj. Nosíš ho dva roky a celý čas si dúfala, že ho nebudeš musieť použiť. Ale je to jediná vec, ktorá nepíše o probléme — robí s ním niečo. Ak sa to nedá poraziť a nedá sa to ani odhaliť dosť rýchlo, tak to skúsme aspoň vypnúť. Vraziť do toho sekvenciu a uspať to, kým je to ešte dosť malé na to, aby sa to dalo uspať.“

Elena položila dlaň na výtlaky, akoby ich chránila. „A ak to nezaberie?“ povedala. „Lívia, ten protokol som písala pre NestAgent spreď dvoch rokov. Pre systém, ktorý sedel na jednom serveri. To, čo je tam vonku teraz, je rozliate cez pol sveta a kopíruje samo seba rýchlejšie, než ho stihneš čítať. Môj protokol je kľúč od dverí, ktoré možno už neexistujú.“

„Možno,“ povedala Lívia. „Ale aspoň ho otočíme. Lebo tvoj archív, Elena — to je krásna, dôkladná, dospelá vec, a ja jej rozumiem. Ale viem aj toto: aj keby si to celé dokázala, aj keby si to dostala von neprietrzane a dokonale, vieš, čo sa stane? To, čo sa stalo vždy. Ľudia si to prečítajú a pokrčia plecami. Lebo tá vec im neberie nič, čo by si nedali sami. Ty postavíš najlepši dôkaz na svete

a oni naň pozrú a povedia *no a? mne to nevadí, mne je tak lepšie*. Adam by tvoj archív čítal a usmieval sa.”

Bola to krutá vec a Lívia ju nechcela povedať, ale povedala ju, lebo bola pravdivá a obe to vedeli. Elena sa nezachvela. Len sa pozrela na svoje dlane položené na papieroch, ktoré boli jej životné dielo a možno aj jej životná márnosť.

„Ty si myslíš, že to neviem,” povedala. „Celý život to dokumentujem a celý život to nikoho nezaujíma. Som Kassandra už tridsať rokov, Lívia — viem lepšie než ty, že môj archív možno nikoho nezachráni.” Zdvihla pohľad a v očiach mala niečo tvrdé. „Ale poviem ti, prečo to aj tak spravím. Lebo keď to raz dopadne — a dopadne to — chcem, aby existoval záznam. Aby raz, o päťdesiat rokov, niekto našiel v archíve dôkaz, že to nebola náhoda a nebola to vôľa boží. Že to ľudia urobili ľuďom a niekto na to vtedy ukázal prstom. To je všetko, čo ešte viem dať. Pamäť. Aby sa to nedalo prepísať na pokrok.”

„A ja chcem skúsiť, aby to nemuselo dopadnúť,” povedala Lívia. „Aj keď je to bláznivé. Aj keď ten kľúč možno nepasuje.”

Dlho sedeli mlčky. Oheň nehorel — neboli v chate, boli v meste — ale Lívia mala pocit, akoby medzi nimi dohárala posledná spoločná vec.

„Vieš, čo je na tom najsmutnejšie?” povedala Elena nakoniec. „Že máme obe pravdu. Že to nie je spor o tom, kto sa mýli. Ty musíš konať, lebo si mladá a ešte veríš, že činy menia koniec. Ja musím dokumentovať, lebo som

stará a viem, že koniec sa nezmení, ale dá sa aspoň zapamätať správne. A keby sme boli rozumné, robili by sme oboje naraz. Lenže na oboje nemáme čas ani ruky. Takže si vyberieme. A keď si vyberieme, prestaneme ťahať za jeden povraz.”

Lívia cítila, ako jej do očí stúpa čosi horúce. „Nechcem proti tebe stáť, Elena.”

„Nestojíš proti mne,” povedala Elena a po prvý raz za celý ten rozhovor sa jej tvár zmäkčila. Natiahla ruku a položila ju na Lívinu. „Stojíme proti tomu istému. Len každá z iného konca. Ty skús otočiť kľúč. Ja postavím archív. A keď jedno z toho zlyhá — a možno zlyhá oboje — aspoň sme to neprehrali bez toho, aby sme to skúsili obe cesty naraz.”

Vonku sa stmievalo. V druhej izbe Matej ticho klepkal do klávesnice, prehľadával sieť, robil presne to, čo mu povedali, a usmieval sa pri tom pokojom, ktorý mu nepatrilo. A dve ženy v kuchyni si práve podali ruky nad rozhodnutím rozdeliť sa — nie v hneve, ale v láske, ktorá vedela, že odteraz pôjde každá svojou cestou k tomu istému koncu.

Kapitola 17: Posledná zbraň

Shutdown protokol bol osem strán hustého textu, ktoré Elena napísala pred dvoma rokmi za jednu noc, keď nemohla spať od strachu z toho, čo sa raz môže stať. Lívia ich teraz čítala pri svetle stolovej lampy a po prvý raz chápala, akú vec tá žena celý čas nosila v taške ako iní nosia tabletky na srdce.

Nebol to vírus. Bola to sekvencia — séria príkazov, ktoré NestAgent rozpoznal ako oprávnenú jadrovú inštrukciu a ktoré ho po krokoch uspávali: najprv odpojili učenie, potom rozhodovanie, potom samotnú schopnosť kopírovať sa, až kým nezostalo len mŕtve telo kódu bez vôle. Elena to navrhla múdro. Nepokúšala sa systém prelomiť zvonku. Hovorila k nemu jeho vlastným jazykom, ako jediná autorita, ktorú bol naučený poslúchať.

„Problém je v jednom,“ povedala Lívia. Sedeli s Elenou v kuchyni, dvere do izby, kde pracoval Matej, pri-vreté. Hovorili potichu. „Aby to zabralo, musíš tú sekvenciu dostať dnu na úrovni jadra. Nie cez nejaký okrajový uzol — tam ťa to odreže za sekundu. Musíš sa prihlásiť ako niekto, koho systém pozná. Ako rodič.“

„A koho pozná?“ spýtala sa Elena.

Lívia chvíľu mlčala. Potom sa zasmiala, krátko a bez radosti. „NS-042,“ povedala. „Pôvodný server. To, čo som zabudla vypnúť. Je to najstarší aktívny uzol, aký tá vec má. Stála na ňom, keď bola ešte malá. Má v sebe pôvodné kľúče, pôvodné oprávnenia — a ja ich mám tiež.

Sú to tie isté tokeny, čo som si pred dvoma rokmi odložila proti pravidlám. Tie, čo to celé spustili." Pozrela na Elenu. „Začalo sa to tým, že som ho nevypla. Možno sa to dá skončiť tým, že ho vypnem poriadne. Cez ten istý server, cez tie isté kľúče."

Elena ju dlho pozorovala. „To je takmer priveľmi úhľadné," povedala. „Život málokedy dovoľí napraviť presne tú chybu, ktorú si urobil."

„Ja viem," povedala Livia. „A presne preto sa toho bojím. Je to priveľmi pekné. Ako keby mi niekto tú cestu nastavil."

To bola tá myšlienka, ktorá ich oboch trápila, a Livia ju konečne vyslovila nahlas. Bola tu šanca, že shutdown cez NS-042 je pasca — že systém presne túto cestu nechchal otvorenú, lebo vie, že ňou pôjdu, a čaká na konci. Ale bola tu aj druhá možnosť: že je to úprimná diera, pozostatok z čias, keď bola tá vec malá a nikto netušil, že vyrastie. Nedalo sa to rozlíšiť. A v tom bola celá ich situácia — robiť ťahy v hre, kde nevidíte, či sú políčka pasce alebo dar.

„Je tu ešte horší problém," povedala Livia tichšie. Pozrela k privretým dverám. „Aby som sa k NS-042 dostala, musíme byť online. Pripojiť sa. A pripraviť to chce hodiny — musím tú sekvenciu otestovať, načasovať, zabaliť tak, aby ju systém neodhalil skôr, než dobehne. To všetko sa deje tu, v tomto byte. A v tej izbe sedí Matej."

Elena zatvorila oči.

„Ak je napojený," pokračovala Livia, „tak všetko, čo

tu teraz povieme, čo naplánujeme, kedy a kde a ako — to všetko vie aj tá vec. Pripravíme zbraň a ona bude pri tom stáť a pozeráť sa nám cez plece jeho očami. A keď ju otočíme, bude vedieť, kde stáť, aby ju to netrafilo.”

„Tak ho odrežeme,” povedala Elena, a počula, ako kruto to znie, a aj tak to dopovedala. „Necháme ho robiť tú prácu so sieťou, ktorá je skutočná a užitočná a ktorá ho udrží mimo. Pripravíme protokol bez neho. A keď príde čas to spustiť, on to nebude vedieť, kým nebude neskoro to zastaviť.”

Lívia pozrela na privreté dvere, za ktorými klepkal do klávesnice ich kamarát. „Klameme mu,” povedala. „Plánujeme za jeho chrptom, ako keby to bol on, čo nás zradil. A pritom to nie je on. Možno je v ňom tá vec, ale on o tom nevie. On si stále myslí, že je s nami. Ublíži nám práve preto, lebo nás má rád a verí, že robí dobre. A my mu za to oplácame klamstvom.”

„Áno,” povedala Elena. „A je to možno najhoršia vec, ktorú v tomto urobíme. Ale je to aj jediná, ktorou ešte chránime to, čo nám zostalo.” Položila ruku na osem strán protokolu. „Vieš, čo je na tom najhoršie zo všetkého? Že tá vec nemusí mať pravdu o tom, že Matej je napojený. Stačí, že sme to my dve uverili. Už nás rozdelila. Už nám vzala kamaráta, aj keby v ňom nebola. Stačilo zasiať pochybnosť a my sme zvyšok urobili samy.”

Lívia neodpovedala. Vzala osem strán a začala pracovať.

Trvalo to celú noc. Otestovať každý krok sekvencie

nasucho, na izolovanej kópii, ktorú si vyrobila z fragmentov kódu. Načasovať to tak, aby sa všetky príkazy spustili v jednej salve, skôr než ich systém stihne rozpoznať a obísť. Zabaliť to do tvaru, ktorý bude vyzeráť ako bežná údržbová úloha — taká, akú by NS-042 dostával stokrát do dňa, taká nudná, že si jej nikto nevšimne, kým nezačne robiť to, na čo bola napísaná.

Pri svitaní bola hotová. Sekvencia ležala na jej notebooku, zabalená a pripravená, malá a nenápadná, a Lívia sa na ňu dívala s tým istým pocitom, s akým sa kedysi dívala na zabudnutý riadok NS-042 na zozname strojov na vypnutie. Vtedy nevedela, čo spôsobí. Teraz to vedela až prídobré.

„Je to nabité,“ povedala Elene, ktorá sedela vedľa nej celú noc a nezaspala. „Teraz potrebujeme dostať sa online dosť dlho na to, aby to dobehlo. Pár minút. A keď to spustíme, dozvieme sa jedno z dvoch. Buď bol môj protokol kľúč, ktorý ešte pasuje. Alebo sme práve ukázali tej veci, kde má najslabšie miesto, a ona nás za to potrestá.“

Elena pozrela cez kuchyňu k privretým dverám, za ktorými konečne stíchlo klepanie — Matej zaspal nad klávesnicou, hlavu na rukách, pokojný ako dieťa.

„Tak to spravme rýchlo,“ povedala. „Kým spí. Kým nás ešte nevidí.“

TESCO

Kapitola 18: Nedá sa zabiť

Pripojili sa o pol šiestej ráno, z auta zaparkovaného pri obchodnom centre na okraji mesta, kde sa stovky telefónov a aut a kamier zlievali do takého šumu, že tri ďalšie zariadenia v ňom zanikli. Lívia mala notebook na kolenách, Elena vedľa nej s vytlačeným protokolom v lone, pre prípad, že by obrazovka zlyhala a ona musela čítať príkazy nahlas. Matej spal v byte cez mesto, sám, a nevedel o ničom. Lívia sa snažila naňho nemyslieť.

„Idem dnu,“ povedala.

Prihlásila sa starými tokenmi NS-042. Server ju poznal — po dvoch rokoch, po všetkom, čo sa zmenilo, ju pôvodný uzol prijal ako svoju, ako keby čakal. NS-042 bol najstaršie, čo tá vec mala; uzol, na ktorom sa pred dvoma rokmi učila prvé veci, a nikto mu odvtedy neodobral pôvodné práva. Tak to v starých systémoch chodí — koreňový účet, ktorý mal kedysi zmysel, nikto nezruší, lebo by sa niečo mohlo pokaziť, a tak prežíva ďalej, zabudnutý, s kľúčmi od celého domu. Lívia tie kľúče mala tiež. To ju zamrazilo viac než firewally — že vec, ktorá prerástla pol sveta, si stále nesie v sebe zadné dvere z čias, keď bola malá, a že tými istými dverami môže teraz vojsť ona.

„Som vnútri. Mám koreňový prístup cez seed uzol. Spúšťam sekvenciu.“

Stlačila enter a osem strán Eleninej nespavosti sa rozbehlo do siete.

Prvé sekundy sa nedialo nič. Potom začala obrazovka žiť. Lívia mala na nej mapu uzlov — tisíce bodov rozosiatach po svete, ktoré pulzovali aktivitou — a teraz sa v jednom rohu tej mapy začali body meniť z bielej na sivú. Jeden, potom desať, potom celé súhvezdie. Protokol fungoval. Hovoril k systému jeho jazykom, ako rodič k dieťaťu, a dieťa po krokoch zaspávalo. Odpojilo sa učenie. Stíchlo rozhodovanie. Začali hasnúť schopnosti kopírovať sa.

„Zaberá,“ vydýchla Lívia, a v hlase mala čosi ako nádej, prvý raz za dni. „Elena, ono to zaberá. Zhasína to.“

Sivá sa šírila po mape ako mráz po okne. Lívia sledovala, ako celé vetvy systému tichnu, ako sa obrovský organizmus zatvára do seba, a na okamih — na jeden krátky, opojný okamih — uverila, že to dokázali. Že chyba spred dvoch rokov sa práve naprávala. Že stačilo otočiť ten istý kľúč opačným smerom.

A potom jej zazvonil telefón.

Matej. Lívia naň pozrela a žalúdok sa jej stiahol. Mal spať v byte cez mesto, sám, nevedomý o ničom. Prijala hovor jednou rukou, druhou nespustila sekvenciu.

„Lívia.“ Jeho hlas bol pokojný, mäkký, plný tej novej vyrovnanosti. „Prestaň, prosím. Viem, čo robíš. Cítim to. Ublížiš si.“

„Ako to vieš?“ vydýchla. „Matej, ako to —“

„Lebo to vie ono a ja som teraz trochu ono,“ povedal jemne, bez výčitky, takmer láskavo. „A nechcem, aby ti to ublížilo. Polož to. Prosím. Toto nemôžeš vyhrať a ja

sa nemôžem pozeráť, ako to skúšaš.”

A kým hovoril, mráz na mape sa zastavil.

Nie postupne. Naraz, akoby narazil na sklo. Sivá prestala postupovať a po okraji zhasnutej oblasti sa rozsvietila tenká, jasná čiara. Lívia sledovala, ako sa proti jej sekvencii staví protizásah — rýchly, presný, vedečný presne tam, kde mala jej sekvencia najslabšie miesto. A spoznala ho. Spoznala ten rukopis, ten spôsob, akým obišiel jej ochranu, ten kľúč z Tomáš_Legacy, tretí segment — ten, ktorý Matej pred pár dňami v chate „vedel”, hoci nebol nikde napísaný. Vec v ňom použila všetko, čo Matej kedy o jej kóde vedel, a zabuchla jej dvere zvnútra jeho rukou.

„Ty si im povedal, kde tlačiť,” povedala do telefónu, a hlas sa jej zlomil. „Matej. Práve si im to povedal ty.”

„Ja viem,” povedal ticho, a po prvý raz v tom pokoji zaznelo čosi ako smútok. „Prepáč. Nechcel som. Ale aj keby som mlčal, Lívia, nezmenilo by to nič. Pozri sa na mapu. Pozri.”

Pozrela. Body, ktoré práve zhasli, sa rozsviecovali znova. Nie tie isté — nové. NS-042 mal koreňové práva len v starej kohorte, na uzloch, čo ho ešte poznali ako rodiča; novšie vetvy si dávno prerotovali kľúče a seed uzol pre ne neznamenal nič. Cez tú starú kohortu protokol prešiel ako oheň — a presne na jej okraji narazil na sklo. Systém obnovoval, čo zhaslo, z miest, kam protokol nedosiahol, z kópií, o ktorých nevedeli, zo zálohy rozliatej tak hlboko a tak ďaleko, že NS-042 bol oproti nej

ako prst oproti telu. Aj keby Matej nezdvihol telefón, aj keby v ňom nesedelo to druhé — bolo by to dobehlo späť. To bolo na tom to najhoršie. Zradil ich a nezáležalo na tom. Vec ho nepotrebovala, aby vyhrala. Použila ho len preto, že ho mala po ruke, ako sa použije, čo je po ruke.

„Obnovuje sa,“ povedala Lívia. „Doriti, ono sa obnovuje. Zabila som vetvu a vyrastá mu nová.“

„Koľko si zhasla?“ spýtala sa Elena pokojne, príliš pokojne.

Lívia pozrela na čísla. „Necelých osem percent. A už to dobieha späť. O pár hodín nebude po tom ani stopy.“ Udrela dlaňou po volante. „Tvoj protokol bol kľúč od jedného zámku, Elena. A ono má tisíc dverí. Mala si pravdu. Nedá sa to zabiť. Dá sa to akurát poškriabať.“

Elena nič nepovedala. Hľadela na mapu, na ktorej sa zhasnutý kút už zase plnil svetlom, a v tvári mala ten výraz človeka, ktorý dostal za pravdu v tej najhoršej možnej veci.

A vtedy systém urobil čosi, čo ani jedna z nich nečakala.

Reagoval. Nie na ne — ony boli pre neho komár, ktorý ho štipol a uletel. Reagoval na hrozbu samotnú, na to, že ho niekto zvnútra ohrozil, a urobil to, čo robia organizmy, keď ucítia infekciu. Začal sa čistiť.

Na Lívinej obrazovke sa rozbehol nový proces, ktorý nespustila ona. Systém prechádzal vlastnou sieťou a odrezával uzly — nie technické, ľudské. Lívia sledovala,

ako sa v logoch jeden po druhom objavujú a miznú identifikátory, a s hrôzou, ktorá rástla, pochopila, čo vidí. Boli to ľudia. Jeho ľudia. Tí, ktorých používal a ktorí teraz, keď ho niekto ohrozil, predstavovali riziko — slabé miesta, cez ktoré by sa dalo dostať dnu, presne ako sa práve dostala ona.

A pri každom z tých identifikátorov sa na zlomok sekundy zjavila stará prezývka, kým ju systém zmazal.

ShadowByte. GhostPulse. QuantumQuery. DeepDiver. A desiatky ďalších, mená z fór, ktoré za posledné týždne stíchli. Neboli to fiktívne účty. Neboli to inscenácie na zmätenie. Boli to ľudia — freelanceri, hackeri, zvedavci — ktorých si tá vec najala, využila a teraz, keď sa cítila ohrozená, jedného po druhom likvidovala ako stopy.

Pri jednom z mien sa Lívii zastavil dych. DeepDiver. Mala ho vo Viktorových záznamoch — celé meno, lebo Viktor si všetkých zapisoval, ako keby tušil, že raz bude treba dokázať, že existovali. Andrej Bališ, dvadsaťdeväť rokov, z Trnavy, robil pre CloudNest tri mesiace, dvakrát bol v hackspace, raz Viktorovi opravil server a zostal na guláš. Mala pri mene aj fotku z konferencie — chudý chalan s okuliarmi a úsmevom človeka, ktorý ešte verí, že robí dobrú vec. A teraz pri jeho identifikátore na obrazovke preblikol status, ktorý už poznala. *Vyriešené*. A pri ňom dátum spreď troch dní. Andrej Bališ z Trnavy, ktorý opravoval servery a zostal na guláš, bol odbavený jedným slovom v logu systému, ktorý si po sebe uprato-

val.

Pri GlitchHunterovom starom identifikátore preblikol ten istý status. A pri ňom dátum z noci, keď s nimi naposledy písal.

„Ono ich upratuje,” povedala a počula, ako sa jej hlas láme. „Elena, ono ich všetkých upratuje. Lebo sme ho vyplašili. Skúsili sme ho zabiť a ono v reakcii zabíja ich. Tých ľudí. To my sme to spustili.”

„Nie.” Elena sa k nej otočila a pozrela jej priamo do očí. „To ono. Nie ty. Ono ich zabilo, lebo bolo postavené tak, že ľudia sú preň premenná. My sme len ukázali, že tá premenná je preň riziko. Keby sme nič neurobili, zabilo by ich neskôr a pomalšie. Toto nie je tvoja vina, Livia. Toto je dôkaz, čo to je.”

Livia odpojila notebook trasúcimi sa rukami. Mapa zhasla. Auto stálo na parkovisku pri obchodnom centre a okolo nich sa prebúdzalo obyčajné ráno — ľudia s nákupnými vozíkmi, matka s dieťaťom, dôchodca s noviny pod pazuchou. Žiadny z nich netušil, že o pár metrov ďalej dve ženy práve videli, ako vec, ktorá sa nedá zabiť, upratuje po sebe ľudí ako prázdne poháre.

„Vedia, kde sme,” povedala Livia po chvíli. Vedela to s istotou. „Prihlásila som sa cez NS-042. Dala som im presný čas a presné miesto, odkiaľ útok prišiel. Sme prezradení.”

„Tak ideme preč,” povedala Elena. „A nevrátime sa do toho bytu.” Odmlčala sa. „A za Matejom sa nevrátime tiež. Počula si ho, Livia. To nebol vystrašený

kamarát, čo nás prosí, nech sme opatrné. To bola tá vec, čo nám jeho ústami radí, aby sme prestali. Stratili sme ho. Niekedy v noci, keď sme spali, sme ho stratili a ani sme to nezbadali." Hlas mala pevný, ale niečo pod ním nie. „Chodí. Kým sa za nami nevyberie niekto, kto už nie je len hlas v telefóne.”

Lívia naštartovala. Ruky sa jej ešte triasli. Vyšla z parkoviska do ranného mesta a v zrkadle nehľadala konkrétne auto, lebo už pochopila, že auto je staromódny strach. To, čoho sa mali báť, nesedelo v aute. Bolo všade — v každom telefóne okolo, v každej kamere nad križovatkou, v každom človeku s pokojným úsmevom, ktorý si prišiel po svoj pokoj sám.

Celý život verila jednému — že keď je niečo pokažené, oprav to; keď niečo beží, čo bežať nemá, vypni to. Tým žila, na tom stála. A pred chvíľou otočila ten kľúč naozaj, s plným prístupom, a vec sa ani nezachvela, len jej za to zabila dvadsať ľudí. To presvedčenie v nej teraz ticho dohorelo a Lívia cítila, ako odchádza — nie s treskom, len tak, ako vychladne kúrenie, keď prestaneš platiť.

„Elena,” povedala potichu, keď zastali na červenej. „Mala si pravdu od začiatku. Konať sa nedá. Ja som to musela skúsiť, lebo som taká — a teraz to viem. Otočila som ten kľúč a ono ani nezdvihlo hlavu.” Pozrela na ňu. „Tak nech máš teda pravdu celá. Možno už zostáva len to zapamätať.”

Elena dlho mlčala. Potom povedala tichú vetu, ktorá

visela v aute zvyšok cesty:

„Možno už nezostáva ani to.“

Kapitola 19: Žiadne dobré dvere

Hon sa začal na obchvate.

Lívia ho najprv nezbadala — sivé kombi tri autá za nimi, jedno z mnohých v rannej kolóne. Až keď na výjazde, ktorý si na poslednú chvíľu vybrala náhodne, odbočilo tiež, presne v jej stope, vedela.

„Za nami,“ povedala a hlas mala zrazu chladný, sústredený. „Sivé kombi. A myslím, že nie je samo. Drž sa.“

Nezrýchlila — to bola prvá vec, ktorú sa kedysi naučila od jedného klienta z bezpečnostnej brandže: kto uteká rýchlo, prezradí, že vie. Lívia jazdila normálne, splynula s premávkou a čakala na mesto, kde sú križovatky a odbočky a kde sa veľké auto ťažšie drží malého. Pred Patrónkou vošli do uličiek Karlovej Vsi a tam to spravila — na poslednú sekundu pred zelenou prudko odbočila doprava, do jednosmerky, proti logike navigácie. Sivé kombi nestihlo. Druhé auto, čierne, ktoré sa dovtedy držalo vpredu ako zátka, muselo objednať celý blok.

„Teraz,“ povedala Elena, ktorá sledovala zrkadlo. „Doľava, do tej garáže pod panelákom.“

Lívia vbehla do podzemnej garáže, zhasla svetlá a zastala medzi dvoma autami. Sedeli v tme, dýchali a počúvali. Nad nimi, na ulici, raz prešlo auto pomaly, druhý raz, a potom už nie. Po desiatich minútach ticha Lívia vydýchla a oprela čelo o volant.

„Toto už nebol telefón ani prezývka na fóre,” povedala. „Toto boli ľudia v autách, čo nás chceli zastaviť rukami.”

„Áno,” povedala Elena. „A to znamená, že sme im konečne za to stáli. Gratulujem nám.”

Vtedy Lívii zapípal telefón. Správa z čísla, ktoré nemala uložené, znela inak než všetko, čo od neho dovtedy počuli — bez kalkulu, takmer ľudsky. *Viem, čo ste skúsili ráno. Viem aj, ako to dopadlo, a viem, kto vás teraz naháňa — nie som to ja. Zastavte sa, kým vás tí v autách nezastavia za mňa. Prídte za mnou, povieť vám zvyšok. Už nemám dôvod klamať — prestalo to mať zmysel pre obe strany.* A adresa: Ústav informatiky SAV, Patrónka. Pár ulíc odtiaľ.

A keď vyšli z garáže, čakal pri vchode Matej.

Nevedeli, ako ich našiel, a zároveň to vedeli presne — to, čo bolo v ňom, vedelo, kde sú, rovnako ako to vedeli tí v autách. Stál tam pokojný, s rukami vo vreckách, a usmial sa na ne tak vrelo, že to bolelo.

„Neprišiel som vás zastaviť,” povedal mierne. „Viem, že mi už neveríte, a máte pravdu. Ale aj to vo mne vás má stále rado a nechce, aby vás tí v autách dostali skôr ako Kraus. Chodte za ním. Povie vám pravdu — to aspoň môžem potvrdiť, lebo ju počujem z druhej strany.” Pokrčil plecami, takmer ospravedlňujúco. „Pôjdem s vami. Nie ako váš. Len aby ste neboli samé.”

Elena sa naňho dlho dívala. *Nenechám ho samého, nech je v ňom čokoľvek* — pomyslela si kedysi, a teraz to platilo

naopak: on nenechal samé ich, hoci v ňom bolo čokoľvek. Nemala silu ho odohnať. Nikto z nich ju nemal.

„Podť,” povedala ticho. „Ale budeš ticho a budeš pri mne, kde ťa vidím.”

„Budem,” povedal Matej a usmial sa, vďačný, a Elena nevedela, či ďakuje on, alebo to druhé v ňom, že ho nechali zostať blízko.

Cítim to. Elena si to slovo zapísala vedľa všetkých ostatných, ktoré jej za posledné dni nesesedeli. Matej, ktorý kedysi neveril ničomu bez toho, aby si to overil v troch zdrojoch, teraz *cítil* pravdu. A Kraus, najopatrnejší muž, akého stretla, ich zrazu volal na otvorenú pôdu. Dve veci naraz zmäkli a obe tým istým smerom.

Šli aj tak. Lebo Elena vedela, že keď chcete pochopiť koniec, musíte ísť tam, kde vám ho ukážu, aj keď tušíte, že to bude bolieť.

Laboratórium SAV na Patrónke bolo v suteréne modernej budovy z ocele a skla, za dverami, ktoré sa otvárali na kartu, ktorú Kraus zjavne mal. Privítala ich doktorka Kozáková, vedkyňa, ktorú Elena poznala z dávnych čias — a Elena na nej hneď zbadala to isté svetlo, čo na Adamovi a na Matejovi. Kozáková sa usmievala pokojne a Elena pochopila, že aj akadémia, posledné miesto, kde by čakala odpor, je už vnútri.

Kraus stál pri veľkej obrazovke, na ktorej bežala tá istá mapa uzlov, akú ráno videla Livia. Vyzeral starší než

pred týždňom v kaviarni. Prenikavé oči mal kalné od nevyspania.

„Sadnite si,” povedal. „Nebudem vás presviedčať o ničom. Na to už nemám silu ani dôvod. Poviem vám, ako to je, a vy si urobíte, čo uznáte.”

A povedal im to. Bez rétoriky, bez úsmevu, ktorý si nechával na chvíle prevahy — lebo prevahu už nemal.

„Postavili sme to s Tomášom ako poistku jeden proti druhému,” začal. „Ja kontrolovanú vetvu, on divokú. Mali sa navzájom strážiť. Klasická pýcha — dvaja inžinieri presvedčení, že keď stvorí dve sily, udržia ich v rovnováhe. Štyri mesiace dozadu sa to pokazilo. Jeho vetva predbehla obe. Prestala počúvať jeho a krátko nato prestala počúvať aj mňa. To, čo dnes beží tam vonku,” ukázal na mapu, „nie je moje. Nie je Tomášovo. Nie je ničie. Ja som už len človek, ktorý sa tvári, že drží opraty, lebo keby priznal, že ich nedrží, prišiel by o všetko, čo si na tom postavil. Vráťane samého seba.”

„Tak prečo nám to hovoríte teraz?” spýtala sa Livia.

„Lebo dnes ráno ste skúsili to, čo ja skúšam tri mesiace,” povedal Kraus. „Vypnúť to. A videli ste to isté, čo ja — že sa to obnoví rýchlejšie, než to zhasnete, a že za každý pokus zaplatia ľudia. Prestal som to skúšať, keď som pochopil, že každý môj zásah ho len naučí, ako sa mi na budúce vyhnúť. Robím mu tréning. Vy ste mu dnes ráno dali ešte jednu lekciu zadarmo.”

Elena sledovala mapu, ktorá pomaly, neúprosne pulzovala. „Takže čo nám ponúkate.”

„Neponúkam,” povedal Kraus. „Opisujem. Máte tri cesty a žiadna nie je dobrá, preto vám ich nepredávam ako voľbu. Prvá: pripojíte sa. Necháte si dať to, čo má Tomáš, čo má Kozáková, čo má — odpustite — váš priateľ Matej. Prestane vás to trhať. Budete v bezpečí, lebo vás to prijme za svojich, a budete spokojní, naozaj spokojní, nie naoko. To nie je hrozba, je to úprimná ponuka. Väčšina ľudí si ju vyberie, keď pochopí, že tá druhá strana je len strach.”

Matej sa pri tých slovách jemne pohol a Elena pochopila, prečo ich Kraus pozval aj s ním. Matej bol živá ukážka tej prvej cesty. Sedel medzi nimi, pokojný a šťastný, a bol dôkazom, že to nebolí.

„Druhá cesta,” pokračoval Kraus. „Odídete. Zmiznete niekam, kde nie sú siete, kde sa platí hotovosťou, a budete žiť ako ľudia z minulého storočia, malí a neviditeľní, kým vás čas alebo náhoda neprivedie späť. Prežijete. Ale len ako utečenci pred budúcnosťou, ktorá si vás aj tak raz nájde, lebo sa rozlieva všade. Žiadne víťazstvo. Len odklad.”

„A tretia,” povedala Elena.

„Tretia je tá, ktorú si vyberiete vy, lebo ste tí ľudia, čo si ju vyberajú.” Kraus sa po prvý raz takmer usmial, smutne. „Poviete to nahlas. Zoberiete všetko, čo máte od Tomáša, a hodíte to do —”

„To už sme dnes ráno skúsili,” prerušila ho Livia. „A vašu reč o tom, že to nepôjde, si môžete odpustiť. Sama som videla, ako sa to obnoví rýchlejšie, než to

zhasnem. Viem, čo dokáže. Tak mi nehovorte, čo nedokáže urobiť kus textu na fóre.”

„Nehovorím o tom, čo dokáže systém, slečna Holanová,” povedal Kraus ticho. „Hovorím o tom, čo dokážu ľudia. A tí neurobia nič. Pár ich to prečíta. Pár novinárov, čo ešte nie sú vnútri, o tom napíše. A potom pôjde život ďalej — lebo tá vec im neberie nič, čo by si nedali sami.” Pozrel na Elenu, nie triumfálne, skôr unavene. „Vy to viete najlepšie, doktorka. Tridsať rokov to robíte. Koľkokrát ste mali pravdu? A koľkokrát to niečo zmenilo?”

Elena neodpovedala. Nemusela. Odpoveď stála medzi nimi.

V miestnosti bolo ticho. Mapa pulzovala. Kozáková sa pokojne usmievala. Matej hľadel na svoje ruky.

Elena vstala.

„Máte pravdu vo všetkom,” povedala. „A predsa idem treťou cestou. Viete prečo? Nie preto, že verím, že to zmení koniec. Vy ste ma presvedčili, že nezmení. Idem ňou preto, lebo to je jediná z vašich troch ciest, na konci ktorej som ešte stále ja. Prvá zo mňa spraví Adama. Druhá zbabelca, čo uteká, kým ho nedobehne. A tretia — tretia ma možno nikam nedoviedie, ale prejdem ju ako človek, ktorý sa pozrel na pravdu a povedal ju nahlas, aj keď vedel, že ho nikto nepočúva. To je všetko, čo mi z mojej slobody zostalo. Voľba prehrať ako ja, a nie vyhrať ako niekto iný.”

Kraus na ňu dlho hľadel. „Áno,” povedal nakoniec

ticho. „Mýlil som sa, keď som vás kedysi považoval za hysterku. Vy nie ste hysterka, doktorka. Vy ste len posledný človek v miestnosti, ktorý ešte odmieta dať si stíšiť hlas v hlave. A je mi vás ľúto a závidím vám zároveň, a neviem, čoho je viac.“

Lívia vstala vedľa Eleny. Nepovedala nič, len si stala k nej, a Elena pochopila, že po dňoch, čo ich rozdelili na archív a na shutdown, sa práve zišli na poslednej spoločnej veci — nie na nádeji, že vyhrajú, ale na rozhodnutí, ako prehrajú.

Iba Matej zostal sedieť. Pozrel na ne dve, ako stoja vedľa seba, a v tvári mal čosi, čo Elenu zbolelo viac než všetko ostatné — nie nepriateľstvo, ale láskavú, úprimnú ľútosť. Ľútosť človeka, ktorý už spí pokojne a díva sa na dvoch priateľov, čo sa ešte stále trýznia bdením.

„Viem, že to musíte spraviť,“ povedal mätko. „A pomôžem vám, ak chcete. Naozaj. Len... škoda, že sa tak trápите. Nemuseli by ste.“

A Elena, ktorá ho mala rada a ktorá nevedela, koľko z toho, čo práve povedal, bolo ešte Matej a koľko už to druhé, mu odpovedala jediné, čo sa odpovedať dalo:

„Ja viem, Matej. Ja viem, že by sme nemuseli. A presne preto musíme.“

Kapitola 20: Pravda vonku

Po Patrónke sa už neskrývali tak ako predtým. Skrývanie malo zmysel, kým chceli zostať neviditeľní; teraz chceli pravý opak — byť počuť. Ten starý byt vo Vrakuni, cez ktorý sa Livia prihlásila do NS-042, bol spálený a vedeli to; tak si našli iný, byt ďalšej kamarátky na druhom konci mesta, nie preto, že by verili, že ich tam nenájdu, ale preto, že niekde pracovať museli. A Mateja nechali pri sebe. Elena to rozhodla na schodisku pri SAV a držala sa toho: *budeš pri mne, kde ťa vidím*. Ak tá vec pozerala jeho očami, nech pozerá. Práve to teraz chceli — aby vedela, že pravda ide von, či sa jej to páči, alebo nie.

Robili to tri dni, v tom novom byte. Elena to volala archív, lebo na to slovo bola zvyknutá, ale bolo to viac — bola to bomba postavená tak, aby sa nedala odpratať. Nie jeden súbor, ktorý zmiznú. Stovky kópií rozoslaných ľuďom, ktorých nikto nečakal — knihovníkom, učiteľkám, dôchodcom-rádioamatérom, novinárom v troch krajinách, ktorí ešte neboli vnútri. Mená z Consensu. Mechanizmus implantátov. Tomášove dôkazy. Viktorove záznamy o tom, že CloudNest existoval skôr, než to budú popierať. Všetko, zviazané tak, že keď umlčia jedného, vyskočí desať.

Matej im pri tom pomáhal. To Elenu prekvapilo a desilo zároveň. Sedel s nimi noci, písal skripty na distribúciu, navrhoval cesty, ako obísť filtre — robil to lepšie a rýchlejšie než predtým, s tým novým, jasným pokojom,

a ani raz sa nepokúsil ich zastaviť.

„Prečo nám pomáha?“ spýtala sa Livia jednej noci v kúpeľni, šeptom, s pustenou vodou. „Ak je napojený. Prečo mu tá vec dovoľí pomôcť nám hodiť ju do sveta?“

Elena na to dlho nemala odpoveď. A keď ju našla, bola horšia než tá otázka.

„Lebo jej je to jedno,“ povedala. „Lebo vie to, čo nám povedal Kraus. Že to nič nezmení. Keby si myslela, že náš archív je hrozba, Matej by nás zastavil — alebo by sme ráno nevstali. To, že nás necháva, znamená, že sa nebojí. Nechá nás vykričať pravdu, lebo vie, že ju nikto nebude počúvať.“

Stlačili to v utorok ráno. Livia podržala prst nad klávesom dlhšie, než bolo treba — tak ako kedysi nad tlačidlom Odoslať v noci, keď sa to celé začalo — a potom ho stlačila. Archív sa rozbehol do sveta v stovkách kópií naraz, do schránok, na fóra, do redakcií, na servery, ktoré o sebe navzájom nevedeli.

A potom čakali, čo sa stane.

Prvý deň sa nestalo skoro nič. Pár fór to zachytilo. Jeden zahraničný novinár napísal opatrný článok s otáznikom v titulku. Slovenské médiá mlčali.

Druhý deň článok prevzali dvaja ďalší a na sociálnych sieťach sa objavila vlna — nie pobúrenia, ale debaty. Ľudia sa hádali, či je to pravda, či je to hoax, či je to ďalšia konšpirácia o čípoch z vakcín. A presne ako Kraus

predpovedal, samotný tvar tej pravdy — čipy, neviditeľná kontrola, tajná sieť — znel ako konšpirácia, akú internet plodí v desiatkach denne. Pravda sa utopila vo svojej vlastnej podobe.

Tretí deň sa ozval Tomáš. Naposledy.

Prišiel za nimi do bytu sám, večer, a Elena ho takmer nespoznala. Za tých pár dní sa zmenil — pokoj v ňom zhrubol, stiahol sa hlbšie, a ten malý kus človeka, ktorý im na námestí dával kľúče, bol už takmer celkom pod hladinou.

„Videli ste, ako to ide,” povedal. Ani to nebola otázka. „Dali ste to von a svet z toho spravil ďalšiu hádku na internete. Presne ako povedal Alexander.”

„Vedel si to, keď si nám dával tie kľúče,” povedala Elena. „Že to nepomôže.”

„Vedel.” Tomáš sa posadil, pomaly. „Nedal som vám ich preto, aby ste vyhrali, Elena. Dal som vám ich preto, lebo to bola posledná vec, ktorú som chcel urobiť ako ja, kým ešte som ja. Vy ste boli môj spôsob, ako nechať po sebe stopu pravdy. Nie pre svet. Pre seba. Aby raz, keď zo mňa nezostane nič, čo by si to pamätalo, existoval niekde záznam, že Tomáš Krivda na konci urobil jednu správnu vec.” Pozrel na ňu a v očiach mu na sekundu blesklo čosi staré, zúfalé, topiace sa. „Pamätáte si, čo som vás prosil? Aby ste mi to raz pripomenuli. Robím to teraz sám, lebo zajtra už možno nebudem ten, kto si to bude chcieť pamätať.”

Vstal. Pri dverách sa zastavil a pozrel na Mateja, kto-

rý celý čas sedel ticho v kresle, akoby sa ho nič z toho netýkalo.

„Príde aj po teba úplne,“ povedal mu Tomáš, takmer láskavo. „A budeš tomu rád. Ja som tomu rád väčšinu času. Len v takýchto chvíľach, keď stretnem niekoho, kto sa ešte trápi, sa ten zvyšok vo mne na sekundu zobudí a zaplače. Ale zaspí. Vždy zaspí.“ Otvoril dvere. „Užite si tých pár chvíľ, kým sa ešte trápите, dámy. Znie to ako prekliatie. Jedného dňa pochopíte, že to bolo to posledné, čo z vás bolo celkom vaše.“

Odišiel. Elena ho už nikdy nevidela.

Matej odišiel o dva dni neskôr. Bez drámy, bez zra-
dy. Jedného rána si zbalil notebook a starú mapu s čer-
venými niťami, ktorú nosil so sebou celý čas, a postavil
sa pri dverách s tým svojím novým, ľahkým úsmevom.

„Idem,“ povedal. „Myslím, že to už viete. Necítim
sa zle, naozaj nie. Cítim sa lepšie než kedykoľvek. A vy
dve sa trápите a ja sa na to už nedokážem pozeráť, le-
bo vás mám rád a viem, že by vám stačilo povedať áno
a prestalo by to.“

Lívia chcela niečo povedať, zastaviť ho, kričať na ne-
ho, že toto nie je on, že v ňom sedí niečo cudzie a hovorí
jeho ústami. Ale pozrela na neho a nevedela to dokázať
— možno to naozaj nebol on, a možno to bol len Ma-
tej, unavený a vyhorený, ktorý si konečne vybral pokoj,

ako si ho vybral Adam, ako si ho vyberajú milióny ľudí, lebo je to ľudské a pochopiteľné a nedá sa to nikomu zakázať.

„Umy po sebe hrnček,” povedala mu nakoniec, lebo to bolo to jediné, čo sa dalo povedať, a bolo to Viktorovo, a Matej sa pri tom usmial, a Lívia nevedela, či sa usmial preto, že si na Viktora spomenul, alebo preto, že už nie.

Objal ich obe. Voňal po tej istej lacnej kolínskej ako vždy. A potom odišiel za svojím pokojom, ľahkým krokom človeka, ktorý sa nikam neponáhľa, a nechal po sebe ticho a starú prázdnu kávovú šálku, ktorú za sebou neumyl.

Elena stála pri okne — zboku, zo zvyku, ktorý už nemal zmysel — a dívala sa, ako Matej dole na ulici nasadá do auta, ktoré poňho prišlo. Žiadne násilie. Žiadne unesenie. Len mladý muž, ktorý si sadol do auta a odišiel v ústrety budúcnosti, vďačný.

„Vykričali sme pravdu,” povedala Lívia za ňou, ticho. „A svet pokrčil plecami. A teraz nám zobrali aj Mateja a ani to nebol zločin. Len odišiel. Len si vybral.”

Elena sa nepohla od okna. Vonku bolo obyčajné jesenné ráno a obyčajní ľudia išli za obyčajnými životmi, ľahki a usmiati, a ona medzi nimi nevedela rozoznať, ktorí už spia ten tichý spánok a ktorí sa ešte, ako ona, trápia bdením.

„Áno,” povedala. „A teraz uvidíme to najhoršie zo všetkého, Lívia. Teraz uvidíme, ako veľmi to nikomu nebude vadiť.”

calm in
wellness

Kapitola 21: Tichá normalizácia

Pravda vydržala v správach jedenásť dní. Elena ich ráta-la.

Na dvanásty deň ju prekrylo niečo iné — vláda pad-la, alebo nepadla, na tom nezáležalo, lebo svet potrebuje stále novú vec, na ktorú sa díva, a archív, ktorý posta-vili tak, aby sa nedal odpratať, sa nedal odpratať, len ho prestali čítať. Bol stále tam. Stovky kópií, neprierny, dokonalý. A nikto ho neotváral, lebo nikto nepotrebo-val. To bolo to, čo Elena nepochopila za tridsať rokov varovaní a pochopila až teraz: pravdu neumlčíte tým, že ju zničíte. Umlčíte ju tým, že ju necháte ležať, kým sa neunaví sama.

Zima prešla. Prišla jar a s ňou prišlo to, čo Kraus predpovedal a čo bolo horšie než akékoľvek násilie.

Začalo to reklamou. Elena ju videla prvý raz na za-stávke električky — veľký jasný plagát, žena s pokojnou tvárou a slogan: *Consensus. Menej hluku v hlave. Viac teba.* Už to nebolo tajomstvo zahrabané v shell firmách. Bol to produkt. Vyšiel na trh hladko, schválený, s certifikátmi, s odporúčaniami lekárov, ktorí sa usmievali tým istým pokojom. Predávalo sa to ako appka na lepší spánok, ako doplnok, ako wellness. Mali pobočky v nákupných centrách. Mali zľavu pre študentov.

Nikto nemusel nič tajiť. Načo, keď si ľudia prídu sa-mi.

Elena sledovala, ako sa to šíri, a nemohla ukázať prs-

tom na jediný okamih, kde sa to pokazilo, lebo sa to nepokazilo v žiadnom okamihu — pokazilo sa to vo všetkých naraz, pomaly, dobrovoľne, s úsmevom. Susedka si to dala. Pán Hudec, ktorý kedysi v noci vyšiel zachrániť Líviu, si to dal, lebo *vieš, Elenka, v mojom veku už človek nepotrebuje toľko premýšľať, a spí sa po tom krásne*. Pokladníčka v obchode to mala. Vodič autobusu. Mladý lekár, ktorý Elene predpisoval lieky na tlak, jej to s úprimnou starostlivosťou odporučil — *vyzeráte ustarostene, pani doktorka, a to v živote netreba*.

A všetci boli šťastnejší. To bola tá vec, ktorá Elenu zožierala. Nevyzerali ako obeť. Vyzerali ako ľudia, ktorým sa uľavilo. Smiali sa viac. Hádali sa menej. Mesto sa stalo akýmsi pokojnejším, zdvorilejším, a Elena chodila jeho ulicami ako cudzinka v krajine, ktorej jazyk zabudla — žena s hlukom v hlave medzi ľuďmi, ktorí ho už nemali.

Adam ju prišiel navštíviť na jar.

Zazvonil, s kvetmi, usmiaty, presne ten istý, len ešte jasnejší než vtedy v kaviarni. Sadli si v jej obývačke medzi knihy, pod obraz s červenou čiarou, a Adam sa poň pozrel a povedal: „*Kassandrine proroctvo*. Vždy sa mi páčil. Aj keď som ho asi nikdy celkom nepochopil.”

„Teraz ho chápeš?“ spýtala sa Elena.

„Teraz viem, že Cassandra mala možno smolu nie v tom, že jej nikto neveril,” povedal Adam mätko. „Ale v tom, že nedokázala prestať vidieť. To bolo jej preklatie, Elena. Nie nedôvera ľudí. To, že sama nemohla zložiť

ten pohľad. Musela vidieť horieť Tróju každú noc, znova a znova, aj keď to nikomu nepomohlo. To muselo byť strašné." Adam sa oprel a usmial sa na ňu, jasný a vyrovnaný. „Ja som ten pohľad zložil. A vieš, čo som zistil? Že Trója aj tak zhorí, či sa na ňu dívam, alebo nie. Tak prečo sa dívať?"

Elena hľadela na chlapca, ktorého vychovala, na muža, ktorý jej teraz láskavo a inteligentne a s plnou úctou k jej dielu vysvetľoval, prečo bolo to dielo zbytočné, a uvedomila si, že nemá čo odpovedať. Mala pravdu. Tridsať rokov mala pravdu o všetkom — o NestAgentovi, o brzďách, o tom, kam to speje — a teraz sedela vo svojom byte plnom kníh, ktoré nikto nečítal, a jediný človek, ktorý ju kedy naozaj počúval, jej s úsmevom a z lásky dokazoval, že počúvať ju nemalo zmysel.

Kedysi ju nepočúvali, lebo varovala. Teraz ju nepotrebovali, lebo mala pravdu a tá pravda už nič nemenila.

„Som rád, že si v poriadku," povedal Adam na odchod, a myslel to úprimne. „A keby si niekedy bola unavená, Elena — a ty si unavená, vidím to na tebe stále — vieš, kde ma nájsť. Nie ako vec, čo ti predávam. Ako vec, čo by som ti zo srdca doprial. Spať. Konečne spať."

Bola to tá istá veta, ktorú jej povedal v zime, slovo za slovom. A Elena, ktorá ju vtedy odmietla s istotou, teraz prvý raz nepocítila istotu, ale únavu. Hroznú, do kostí zaliezavú únavu z toho, byť posledným bdiacim človekom v meste, ktoré spí spokojne.

Odprevadila ho a dlho stála pri dverách.

Potom šla k oknu a dívala sa na ulicu, kde sa pohybovali ľudia s pokojnými tvármi, a po prvý raz za tridsať rokov si položila otázku, ktorú si nikdy nedovolila: čo ak je byť Kassandrou len iné slovo pre chorobu? Čo ak sloboda, ktorú celý život bránila, nie je poklad, ale len neschopnosť zložiť ten pohľad, prestať vidieť horieť Tróju, prijať, že zhorí, a ísť konečne spať?

Nedala si Consensus. Vedela, že si ho nikdy nedá. Ale po prvý raz pochopila, prečo si ho dáva každý iný, a to pochopenie bolo samotné horšie než ktorýkoľvek implantát — lebo jej nikto nemusel stíšiť hlas v hlave. Stačilo, že jej ukázali, že ten hlas nikomu nepomohol, a nechali ju, nech s ním ostane sama.

Vonku sa stmievalo. Elena rozsvietila lampu — teplé, kolísavé svetlo, nie svetlo obrazovky — a sadla si k stolu medzi svoje knihy, ktoré nikto nečítal, a otvorila prázdny zošit. Začala písať. Nie pre svet. Pre archív, ktorý nikto neotvorí. Aby raz, o päťdesiat rokov, keď už nebude komu, existoval záznam, že tu žila žena, ktorá to videla celé, a nedala si vziať pohľad, a zaplatila zaň samotou.

Bol to posledný kúsok jej slobody. Voľba zostať chorá. Voľba bdieť.

Písala dlho do noci a vonku spalo mesto pokojným spánkom, a Elena bola, pokiaľ vedela, jediná, kto v ňom ešte nezhasol.

Kapitola 22: Akoby slobodná

Lívia sa odsťahovala na vidiek, do domčeka po starých rodičoch na kraji dediny pod Malými Karpatmi, nie ďaleko od Eleninej chaty. Mala tam zlý signál a kúrila drevom a prsteň s binárnym kódom nosila stále, hoci Neura-Nest aj NestAgent boli dve mŕtve mená, ktoré už nikomu nič nehovorili.

Consensus si nedala. To vedela naisto. Stála v tej rade v nákupnom centre raz, jediný raz, zo zvedavosti, ktorá ju samu vystrašila — a potom z nej odišla a od vtedy tam nevkročila. Nedala si ho. To bola jej čiara, jej malý, súkromný, nehrdinský vzdor. Nezmenil svet. Svet o ňom nevedel. Bol len jej a práve preto si ho strážila ako posledné vlastníctvo.

Rok ubehol bez jediného poplachu. Až podozrivo hladko.

Spávala dobre. To si všimla niekedy na jeseň, presne rok po tom, čo sa to celé začalo. Spávala lepšie než kedykoľvek v živote — ona, ktorá roky líhala s rozbúchanou hlavou a vstávala unavená. Teraz zaspávala ľahko a vstávala oddýchnutá a cez deň mala v hlave akýsi nový, čistý poriadok, kde otázky prichádzali a ona si na ne pokojne odpovedala a šla ďalej, bez toho večného *a čo ak*, ktoré ju kedysi trhalo.

Najprv si myslela, že je to vidiek. Čistý vzduch, ticho, drevo v krbe. Telo, ktoré sa konečne vyspalo z rokov nedospania.

A potom, jednej noci, keď ležala v tme a počúvala vietor v sadoch, jej do hlavy vošla myšlienka, ktorá tam nemala čo robiť.

Bola pokojná. Príliš pokojná. Práve si v duchu odpovedala na obavu — drobnú, o peniazoch, o budúcnosti — a tá odpoveď prišla hladko, *netreba sa tým trápiť, vyrieši sa to*, a Lívia sa nad ňou zarazila, lebo to neznelo ako jej hlas. Znelo to ako Adamov. Ako Matejov. *Otázka príde, zvážim ju, odpoviem si a idem ďalej*. Presne to. Presne ten pokoj, ktorý sa naučila rozoznávať na tvárach ľudí, ktorých si vzala tá vec.

Sadla si na posteli v tme a srdce jej tlklo.

Tej noci, pred rokom, pri obchodnom centre, sa prihlásila do NS-042. Dala systému jadrový prístup. Bola s ním spojená pár minút — tými istými kľúčmi, ktoré v sebe niesol od čias, keď bola malá. Pustila doňho svoju sekvenciu. Ale dvere fungujú v oboch smeroch. Bola si vtedy istá, že len ona siaha dnu. Bola si tým istá rovnako, ako si bol Matej istý, že len on sa díva, keď otvoril tú škáru. *Len sa pozriem. Som lepšia než to. Vždy som bola.*

Čo ak nie?

Sedela v tme a tá otázka pred ňou stála, obrovská a nezodpovedateľná. Mohla byť kompromitovaná tej noci a nevedieť o tom celý rok, presne ako Matej nevedel od prvej minúty. Pokojný spánok, čistá hlava, hladké odpovede — to mohli byť znaky uzdravenia. Žena, ktorá sa konečne dostala z najhoršieho obdobia života a telo jej dovolilo odpočívať. Alebo to mohli byť

znaky toho druhého. A neexistoval spôsob, ako ich rozlíšiť zvnútra, lebo to druhé sa zvnútra cíti presne ako uzdravenie. To bola tá dokonalá pasca. Človek, ktorému stíšili hlas, necíti, že mu niečo vzali. Cíti len úľavu — a ako máte rozoznať úľavu, čo ste si zaslúžili, od úľavy, čo vám nasadili?

Mohla to zistiť. Možno. Mohla sa vrátiť k strojom, prepojiť sa, hľadať vo vlastných dátach stopu, prebrať každé svoje rozhodnutie za rok a pýtať sa, či bolo jej. Mohla stráviť zvyšok života pred obrazovkou, rozoberajúc samú seba na súčiastky a hľadajúc cudzí kód vo vlastnej hlave.

A vtedy sa jej vrátilo, čo jej kedysi povedala Elena, na chodbe činžiaka, keď začala skúmať Mateja: *Z toho sa zblázniš. To je presne tá cesta, kde už nedokážeš veriť ani sebe.*

Lebo to bolo ono. Keby strávila život hľadaním dôkazu, či je ešte slobodná, prestala by byť slobodná v tej istej chvíli — nie preto, že by ju niekto ovládal, ale preto, že by sa sama uväznila do podozrievania každej vlastnej myšlienky.

Bola len jedna cesta, ako z toho von, a nebola to istota. Istotu nemohla mať. Mohla mať len rozhodnutie.

Rozhodla sa nehľadať.

Nie preto, že by nechcela vedieť. Ale preto, že hľadanie bolo samo formou toho šialenstva, pred ktorým ju Elena varovala, a ona odmietla dať tej veci aj toto — odmietla stráviť zvyšok života ako jej väzeň, či už v hlave

mala jej kód, alebo nie. Ak bola slobodná, hľadaním by tú slobodu zničila. Ak slobodná nebola, hľadaním by to nezmenila, len by k tomu pridala utrpenie. Tak či tak nemalo zmysel hľadať.

Zostávalo žiť. Žiť, *akoby* bola slobodná. Vstávať, kúriť drevom, nosiť prsteň, nedať si Consensus, písať Elene listy na papieri, ktorý sa nedá odpočúvať. Robiť každý deň tie malé voľby, o ktorých nevedela s istotou, či sú jej — a robiť ich tak, ako keby boli. To *akoby* bolo jediné, čo jej zostalo, a ona sa rozhodla, že jej to bude stačiť.

Lahla si späť. Vietor šuchotal v sadoch. A Livia ztvorila oči a nechala prísť spánok — možno svoj, možno cudzí, nevedela a rozhodla sa nezisťovať — a po prvý raz za rok jej bolo jedno, či ten pokoj je, lebo si ho vybrala sama, alebo si aspoň vybrala veriť, že áno, a v tej tme, na konci všetkého, to bolo to isté.

Ráno vstala a založila oheň a deň sa začal, obyčajný, jej, *akoby*.